

Kidnappning i Harderwijk

Harderwijk 1467

Clara

"Se dig för, din jävel!" hörde jag min bror ropa från långt håll. Med en djup suck sprang jag mot den högljudda rösten. "Vad har Johannes gjort nu? När jag sprang upp på bryggan framför Low Bridge Gate såg jag Johannes gräla med en man som såg ut som en björn.

"Det var du som sprang in i mig, din stygging!" sa den muskulöse mannen till min 'självssäkre' bror.

"Åh, jag tänkte att jag kunde hjälpa dig med den där tunga fisktunnan, den är nog alldeles för tung för dig", sa Johannes hånfullt. Utan att tveka plockade han upp trätunnan. Jag såg hur hans huvud blev alldeles rött och hur svettdroppar bildades på hans panna. I hans ögon såg jag hur glansen av hans självförtroende försvann. Han tappade tunnan, inte bara på stengolvet, utan på sjömannens tå! Han tittade ursinnigt på den som om han skulle kunna slita den i stycken. I min fantasi såg jag till och med ånga komma ut ur hans öron. "Min lilla tå!!! Den store mannen hoppade upp och ner och höll om sin fot. Av ilska sparkade han till och med på samma tunna.

Jag såg hur han haltade fram till min bror med en rasande blick: "Vet du vad jag mer kan lyfta! Han lyfte upp Johannes och kastade honom i Zuiderzees vatten. Jag såg hur sjömannen kom gående mot mig efter att ha kastat min bror i vattnet. Dystert morrade mannen åt mig: "Vad glör du på, slyna! Jag stod som förstenad på platsen, och när jag var säker på att han var borta såg jag min bror kämpa för att hålla sig ovanför vattenytan; jag var tvungen att rädda honom! Så jag stormade i hans riktning. Han tog tag i min utsträckta hand och jag hjälpte honom upp ur vattnet. När Johannes var tillbaka på bryggan, utan att titta på mig, stormade han iväg och muttrade. Jag såg ett mynt ligga på marken och bestämde mig för att plocka upp det. När jag tittade närmare på det såg jag en riddare till häst med ett svärd i händerna. Jag kastade en blick på sjömannen. Han grävde i sina fickor och såg sig oroligt omkring som om han letade efter något. Vi fick ögonkontakt. Jag gick bort flyktigt medan jag gömde myntet i min rockficka. Jag ökade takten för att komma ikapp Johannes.

Johannes

När jag och min syster Clara kom hem var middagen redan klar och upplagd på våra tallrikar. Jag kände lukten av den lätt brända potatisen redan innan jag kom in i huset. Mamma var inte den bästa kokerskan. Så fort vi satt oss vid bordet frågade mamma genast varför jag var så blöt.

"Jag räddade ett drunknat barn ur vattnet", sa jag. En liten vit lögn, det borde väl vara möjligt? Men Clara var förstås tvungen att förstöra mitt "hjalteögonblick" igen.

"Han kastades i vattnet", ropade hon.

Far och mor började skratta och jag kände hur mina kinder glödde.

"Nu äter vi", sa jag och mosade såsen genom potatisen.

"Var det någon annan som upplevde något äventyrligt?" frågade mamma. Det blev alldeles tyst.

Far tog några tuggor av potatisen innan han sa något. "Jag har hört att många handelsmän är besvärade av Kuinres herrar nuförtiden. Igår när jag var på Vischmarkt fick jag till och med höra att Cornelius värdefulla last av sill hade tagits av de där ragamuffinerna! Om detta kommer att påverka handeln har vi ett problem. Harderwijk kommer att gå miste om många viktiga produkter. Innan du vet ordet av kommer de att ha hela Harderwijks handel i sina händer!

"Gå då och slåss mot dem", svarade mamma. "Jag ska visa vägen!

Clara och jag började skratta. Det var verkligen en kommentar för mamma. Mamma var alltid sugen på äventyr och när det fanns något att göra gick mamma i spetsen.

Pappa, som var tystare, skakade på huvudet. "Det kan du inte göra. Det är för farligt.

"De kommer väl inte till Harderwijk, de där piraterna? Clara försökte låta tuff, men jag kunde höra att hon var spänd.

"Det är klart att de inte gör. Du behöver inte oroa dig. Du är trygg här, Clara", försäkrade pappa henne.

"Och om något händer så kommer jag och räddar dig!" tillade mamma.

...

Clara

Långsamt öppnade jag ögonen efter det höga skriket som kom från nedervåningen. Utifrån hörde jag kyrkklockan ringa tre gånger. Klockan var tre på morgonen. Varför grälade folk fortfarande vid den här tiden? Jag tittade in i holken bredvid min säng och såg att min råtta Henk också hade vaknat. Han såg förvirrad ut ur sina små pärlögon. Det såg bedårande ut. Henk var barnbarnsbarn till den råtta som min mamma hade haft. Han hade också varit med på deras stora äventyr. Den råttan hade också hetat Henk. Mamma hade aldrig varit särskilt kreativ med namn. Efter Henks avkommor Piet, Koos, Pieter och Willem hade hon döpt den här råttan till Henk igen. Ibland kunde jag uppskatta att bli kallad Clara och inte Johanna, men det berodde mest på att pappa inte ville ha Johannes och Johanna.

Henk gnisslade och strax efteråt hörde jag ett skrik från nedervåningen. Jag klev upp ur sängen. Jag ville undersöka det här närmare. Så tyst som möjligt försökte jag smyga nerför trappan, men som alltid glömde jag att det knarrar i det mittersta trappsteget. Jag stod stilla, stel av rädsla. Hörde far och mor mig? Rösterna tystnade för ett ögonblick. Jag höll hjärtat i halsgropen, men så snart skriken fortsatte tog jag ett lugnande andetag. Kusten var klar. Jag gick vidare och gömde mig bakom dörren. Jag hörde min mammas höga röst.

"Kees, du måste verkligen göra något åt det här nu! Ta itu med dem, de där rackarna!"

"Men det är ju farligt!" ropade pappa tillbaka. Han talade mjukare än mamma, men ändå högre än vanligt. Pappa var normalt mycket tillbakadragen, vad var det som pågick egentligen?

"Än sen då? Vad är viktigast, ditt folks säkerhet eller att du räddar dig själv?"

"Men jag är också viktig!"

"Du är inte den snälle lille borgmästarsonen från förr, eller hur? Det gör mig besviken, Kees."

"Okej, okej, okej. Jag ska göra något åt det. Det var tyst ett ögonblick." "Måste jag verkligen gå och slåss mot de där..."

Jävla skit! Jag kände en kittling i halsen. Jag gjorde mitt bästa för att stoppa det, men det gick inte. Jag hostade. Jag hörde inte mammas sista ord och mitt hjärta började bulta ännu hårdare. Hade de hört mig? Jag kunde inte lita på ödet två gånger och sprang tillbaka till övervåningen så fort jag kunde. Den här gången kom jag ihåg att undvika det mittersta trappsteget. Lyckligtvis, för jag tror att far och mor hade hört mig. Mammas fotsteg hördes i trappan, jag hörde hur trappstegen knarrade. Jag drog täcket över huvudet precis innan dörren öppnades.

"Sover du, Clara?"

Jag kunde inte svara på mammas ljuva röst och försökte andas så lugnt jag kunde.

"Sov gott, älskling. Jag älskar dig. Dörren stängdes. Jag hörde hur hon gick till Johannes rum och ställde samma fråga där.

Jag låg länge och vände och vred på mig den natten, med mycket att tänka på. Vem måste pappa bråka med? Varför bråkar de? Och farligt? Vad är det som är farligt?

Kyrkklockan halv fem var det sista jag hörde, innan jag på morgonen väcktes av Johannes, som högljutt kom in i mitt rum. Bröder...

Johannes

Nästa morgon gick jag med Clara till bakgården, som vi gjorde varje dag. Där stod en liten fålla med Wankeltje, vårt lilla lamm. Jag matade honom medan Clara gosade med honom. Jag gav honom lite gräs och nyplockade örter. Vi hittade Wankeltje intrasslad i rep för sex månader sedan. Han var skadad och kunde inte längre gå. Vi tog med honom hem och Clara och jag har tagit väl

hand om honom sedan dess. Våra föräldrar var fortfarande lite motvilliga i början, men nu är de helt övertygade. Wankeltje har verkligen blivit en del av vår familj.

Jag tittar på Clara när hon leker med lammet. "I morgon är det ölfestival, eller hur syrran? Ser du redan fram emot det?" frågar jag henne. "Var bara försiktig så att du inte dricker för mycket öl på festen Johannes, jag har hört att det har hänt en massa tråkiga saker där tidigare år!" svarade hon. Jag sa att hon inte behövde oroa sig, att jag är en vuxen kille som kan kontrollera sig själv. Hon brast ut i skratt.

Clara

När Johannes och jag var på väg till skolan kunde han inte sluta prata om ölfestivalen: Maria Lichtmis. Varje år den 2 januari i Harderwijk äter de äldre barnen på vår skola middag tillsammans och dricker en tunna öl. Johannes sa hela tiden: "Jag kan inte vänta på all den goda maten och drycken.

När vi kom fram till skolan väntade hela vår klass redan på oss. Vi skulle promenera tillsammans till Brouwerssteeg. "Så där ja, vi gick nästan utan er", sa vår lärare. Johannes och jag anslöt oss snabbt till gruppen. Ju närmare Brouwerssteeg vi kom, desto bättre blev stämningen. Alla såg fram emot det. Det fanns rader av bord fulla med pannkakor, soppa och kött. Musiken var lågmäld och lamporna lyste starkt. Jag kunde inte tro mina ögon. Johannes sprang genast mot öltunnorna. Jag sprang efter honom och skakade på huvudet. Han var genast längst fram i kön. Triumferande vände han sig mot mig med en full ölmugg i handen. "Nej tack, sir, jag dricker inte öl", sa jag när en man bjöd mig på ett glas. Jag hade fått nog av all mat som fanns.

Allt eftersom dagen gick kände jag inte igen Johannes igen. Han började bli grinig och aggressiv. "Clara, snälla försök! Var inte så tråkig!!!" sa han till mig och höll upp sitt glas framför mitt ansikte. "Du har redan druckit alldeles för mycket, Johannes. Och jag vill inte, är det så svårt att förstå? Du tänker bara på dig själv", svarade jag. Det gillade han inte särskilt mycket. Han tittade dimmigt på mig i några sekunder till och stapplade sedan besegrad därifrån.

Jag var lite förvirrad, men bestämde mig för att göra det bästa av situationen. Men när jag tog en tugga av min pannkaka hörde jag plötsligt ett skrik. Jag kände igen Johns röst. Jag reste mig upp och tittade mig omkring. Då såg jag Johannes gräla med vår husse! Johannes ropade en massa saker, varav jag inte förstod det mesta. Vad som sedan hände chockade mig. Johannes gav mästaren en örfil! Hur kunde han göra så? Jag sprang fram till honom och tog tag i hans arm. "Vad är det du håller på med? Varför kan du aldrig uppföra dig normalt?" sa jag argt till honom. Johannes brast ut i tårar. "Det var inte meningen, det var verkligen inte meningen", sa han mellan tårarna. Till husbonden bad jag om ursäkt: "Jag ber så mycket om ursäkt, min bror drack för mycket öl. Jag är säker på att han inte menade det så. Sedan tog jag med Johannes hem, men det var inte så lätt. Han vacklade och var nära att ramla omkull ett par gånger.

Johannes

Med en örfil slängde mästaren brevet på bordet framför mig. "Var glad att jag inte tog med mig olycksfågeln till kyndelsmässan, för då hade jag kastat den i din missformade mugg för länge sedan! Och en bula skulle bara försköna ditt ansikte! Skuldmedvetet tittade jag ner på mina fötter, rädd för att se lärarens blick. Varför i hela friden hade jag gjort det? Om folk fick reda på att jag hade slagit min egen lärare skulle det vara en katastrof för mina föräldrars rykte. Ännu bättre, min största rädsla var mina föräldrars reaktion. Vad skulle de tycka om det här? Skulle de vräka mig från huset? Alltför många frågor snurrade runt i mitt huvud, världen omkring mig var tyst även om

jag tänkte intensivt.

"ÄR DU UPPMÄRKSAM, SNORUNGE! Jag försöker förklara något för dig här, men du dagdrömmer! Vi har inte tid att tänka på din sanna kärlek nu, särskilt inte när jag ser på dig här med en blåtira! Med ett ryck väcktes jag ur mina tankar av min skrikande lärare. "Förlåt, mästare! Vi kan väl ha en tejudning senare och prata om min verkliga drömkvinna?" skrattade jag. Men tyvärr kunde inte läraren skratta åt det och han började titta på mig ännu argare än tidigare. Hans huvud blev knallrött. "Bäst att du ser upp, unge man, annars kommer du att få en hög med straffarbete av mig den närmaste tiden! Jag kommer att hålla dina föräldrar informerade om det ofog du vågar ställa till med här och ett samtal kommer definitivt att äga rum. Våga inte göra detta straffarbete, annars kommer du fortfarande att ha att göra med någon som du aldrig skulle vilja ha känt. Ut med dig nu! Snabbt tog jag brevet, som låg på mästarens träskrivbord. Snabbt gick jag ut ur skolan.

I samma ögonblick som jag tog ett steg på Heerweg kände jag en kall bris mot mina varma kinder; som om vintern varnade min skuldmedvetna figur att våren inte skulle vara länge om jag fortsatte att bete mig så här. Det gick rysningar genom hela kroppen, jag ville bort från kylan. Mina steg blev ännu snabbare än tidigare. Där gick jag, på väg hem, där värmen från den öppna spisen kändes som en famn av familjen. Men fanns den där värmen där?

"Var mer som din syster", ropades det sedan till mig. Men jag hette ju inte Clara, eller hur? Jag var Johannes, eller hur? Jag visste själv att jag inte alltid var den smartaste med mina handlingar, det fick jag jobba på, men ibland blev mina tankar svarta och luddiga. Jag tänkte inte, så jag följde bara tankarnas väg som förde mig hit; en väg full av ånger och smärta. Motiven för mina handlingar var ganska oklara, inte bara för andra, utan också för mig själv. Ånger, det var något jag ofta kände men inte kunde uttrycka för mina föräldrar. Att prata om det var inte något de gjorde, för det var alltid Clara hit, Clara dit, aldrig John. Så min plan var att visa att jag var värd det och att jag fortfarande kunde göra gott för andra. Den tiden var bara att komma.

...

Medan jag huttrade av köld lade jag straffarbetet framför mig på golvet i det varma huset. Hur skulle mamma och pappa reagera när de såg brevet? Ju närmare vardagsrummet jag kom, desto svårare blev det att berätta vad som hade hänt. Plötsligt stoppades mitt snabbt bultande hjärta av mamas skrik från rummet bredvid mig. "JOHANNES, JAG HÖR ATT DU ÄR HÄR, KOM HIT NU, DU SOM ÄR SÅ KISSNÖDIG, FÖR DU HAR EN DEL ATT FÖRKLARA, UNGE MAN! Åh nej, visste de redan om det? Hur kunde mästaren ha fört det vidare så snabbt? Nej, det var helt uteslutet. Eller var det grannskapet, hade de lagt märke till mina handlingar och vidarebefordrat det direkt? Motvilligt gick jag till vardagsrummet, rädd för vilka konsekvenser mina handlingar skulle få. När jag tittade upp såg jag inte bara en frustrerad mamma stå framför mig, utan också Clara. Clara. Hade hon berättat allt för mig? Jag borde ha haft rätt att visa mitt perspektiv också, men nej, Clara har alltid rätt, eller hur? "Jag hörde från Clara allt du har gjort fel, unge man. Det här kan inte fortsätta så här, jag är helt färdig med allt det här buset. Jag har inte uppfostrat dig så här, eller hur? Vad gjorde jag för fel som uppfostrade en så rar son till en slagskämpe? Vad skulle far tycka om det här? Vad kommer staden att tycka? John, tänk bara! Var som du så...' Ilskan steg inom mig, mest för att jag hade en föraning om att hon skulle skrika samma sak åt mig igen. "MAMMA, JAG ÄR INTE CLARA, VET DU FORTFARANDE INTE DET VID DET HÄR LAGET? Jag vet att jag inte alltid tänker som hon och att jag inte är lika perfekt som din dotter, mamma. Men kan du lyssna på mig för en gångs skull? Jag har inte ens kunnat förklara hur hela situationen uppstod och vad som rörde sig i mitt huvud just då. Det här är saker som Clara inte kan förklara. Är det så svårt att lyssna på din så kallade dumma son för en gångs skull? Du vet, inget av det spelar någon roll

eftersom du ändå inte kommer att höra vad jag säger. Som förälder, var en hjälte för ditt barn, den hjälte du var när du förde fred till Harderwijk med brevet, eller är det för mycket begärt? Tårarna började rinna i mina ögon. "Mamma, jag vill bara att du ska lyssna och veta att jag heter John. Jag är också bara en människa. Salta droppar rullade försiktigt nerför mina varma kinder. Jag stod inte ut längre. Utan att tänka sprang jag upp till min säng. Där gömde jag mig under lakanen. Inte ens min säng kunde ta bort den kyla jag kände i det ögonblicket, snön fortsatte att samlas i mitt huvud tills jag inte längre kunde se ljusen.

Clara

Lukten av fisk fyllde mina näsborrar. Mums! Lyckligtvis hade mamma redan dukat klart så jag behövde inte hjälpa till. Jag gick raka vägen till bordet. Johannes satt redan där. Han hade alltså äntligen lämnat sitt rum. Hans ögon var röda. Far och mor var fortfarande upprörda. Jag fokuserade på fisken - så att jag inte skulle svälja ett korn till, som förra gången - medan de argumenterade med sina ögon med outtalade ord. Det gjorde mig obekväm och jag såg till Johannes för att få stöd, men han förstod ingenting. Han tittade fortfarande på sin tallrik utan att säga ett ord. Även om han hade förstått hur illa jag mådde hade han kanske inte hjälpt mig. Då hade jag inte ens varit arg. Jag borde inte ha tjallat på honom. Jag hoppas att han förlåter mig snart... Medan jag satt och tänkte på vårt eget gräl, övergick fars och mors tysta gräl till ett som man kunde höra.

"Kees, det där skeppet... Du måste verkligen göra nåt. Mamma lät arg.

"Vi vet ju inte ens om det verkligen är skadligt!

"Det är därför du måste undersöka det!

Vilket skepp? Och vad kan vara skadligt?

Plötsligt tystnade mamma. Sedan tittade hon elakt på far. Om hon hade varit en katt skulle hon ha slagit ut sina klor och rivit honom. "Om du inte startar en utredning i morgon, åker jag själv upp till det där fartyget.

Medgav far. "Okej, då gör jag det i morgon. Jag startar den i morgon.

Mor såg lättad ut, vilket gjorde mig glad, men jag var ändå nervös. Vad i helvete var det som pågick? Borde jag vara orolig?

Vi åt vidare. När all mat var uppäten dukade Johannes och jag av bordet, medan far och mor gick ut med sina glas gin.

Johannes

Bonk, bonk, bonk "Huaagh. Jag vaknade av att det smällde. *Bonk, bonk, bonk* Jag sprang ner för trappan med pyjamas och allt.

Bonk, bonk, bonk

"Ja, ja..." Jag öppnade dörren och såg bara en åsna med ett brev på ryggen. På brevet stod det: *Till familjen Schippers*. I mitt stilla sinne tänkte jag: "Varför så mystiskt? Mina föräldrar var inte hemma. "Jag kanske borde visa det för Clara. Jag gick upp för trappan och ner för hallen mot Claras rum. Jag öppnade dörren och såg en tom säng. "Hon kanske är ute och går. Jag gick ner igen för att hämta mat, men fick syn på Claras kappa på klädhängaren. "Hon går aldrig ut utan sin kappa, för då blir hon 'förkyld'. Jag gick med raska steg. "Vad står det i brevet? "Var är Clara?"

"Varför står det en åsna och urinerar framför mitt hus?

Jag hade bestämt mig... Jag öppnade brevet!

I brevet stod det:

**"Kära familjen Schippers,
Vi har kidnappat er dotter.**

Om ni vill ha tillbaka er dotter måste ni ge oss kartan över koggens gömställe med kryddor.

**Hälsningar,
Herrarna av Kuinre**

Min första reaktion var förvirring. Clara kidnappad? Min syster? Clara var så tuff, hon skulle inte bara låta sig bli kidnappad. Kanske hade hon blivit misshandlad? Andningen blev plötsligt mycket svår. Det fanns ingen tid att förlora. Jag var tvungen att gå nu!

Clara

I fjärran hörde jag fågelsång. Långsamt öppnade jag ögonen. Starka ljusstrålar fick mitt huvud att börja dunka. Trägolvet jag låg på gungade mig försiktigt fram och tillbaka. Jag försökte sätta mig upp men stannade halvvägs på grund av en våg av illamående som föll över mig. Efter några sekunder satte jag mig upp och försökte ta in omgivningen. När jag tittade till vänster såg jag ett par långa ben. "Ta det lugnt, vi har ju all tid i världen", lät det sarkastiskt ovanför mig. Så fort min kropp tillät mig reste jag mig upp. Framför mig stod en lång pojke med bruna lockar. När jag tittade på honom var det första jag lade märke till hans krokiga näsa. Den måste ha varit bruten, men den hade inte läkt särskilt snyggt. Det hela tog pojken bara lite för lång tid och innan jag visste ordet av låg jag på knä med en brännande känsla på kinden. Han gav mig en örfil. Inuti blev jag arg, HUR vågade han! Snabbt ställde jag mig upp igen, redo att ge honom en örfil tillbaka. Men precis innan min hand rörde vid hans kind såg jag hans förväntansfulla blick mot en stor man som stod bredvid oss. Mannen nickade gillande mot pojken innan han gick förbi oss, över en landgång som ledde honom av båten. Jag rynkade pannan något, konstigt, gick genom mitt sinne.

Efter cirka 10 minuters promenad från båten kom vi fram till en stor herrgård. Gruppen av män som jag hade gått bakom gick in i byggnaden 1 efter 1. Förvånad såg jag mig omkring. Jag hade ingen aning om vad jag skulle göra. Pojken bakom mig, han med den krokiga näsan, knuffade mig i ryggen samtidigt som han suckade. "Att skynda på är inte riktigt din starka sida, eller hur? Snabbt gick jag in i huset bakom männen, vilken tönt, tänkte jag med rullande ögon. Precis innan jag gick över tröskeln föll mina ögon på logotypen på dörren. Jag stannade tvärt och tittade på logotypen med stora ögon. Jag hade sett den förut... När läraren pratade om Kuinres herrar i skolan hade han visat exakt samma logotyp. Jag kände hur pojken knuffade in mig i huset medan han rynkade på näsan. Jag snubblade över tröskeln och försökte sortera mina tankar. The Lords of Kuinre... Jag är i en bra röra....

Johannes

Jag visste att jag inte hade någon tid att förlora, men vart skulle jag gå? Jag bestämde mig för att gå till bryggan i Zuiderzee. Kanske kunde jag hitta en båt där för att leta efter Clara med den båten. Men... jag kunde inte köra en båt själv, jag behövde en besättning. Då skulle jag leta efter legosoldater. Jag gick genom en liten, smal gränd mot den stökiga baren som jag aldrig fick gå till. Jag gick in full av stolthet och ropade: "Vem vill följa med på en oförglömlig resa med mig, den store John!

Någon svarade: "Till vilket pris?

Jag fick panik, varför skulle jag betala för en lojal besättning?

Jag sa: "2 gulden per person!

Alla skrattade åt mig. "Jag borde höja mitt bud, för det är bara hälften av vad en arbetare normalt tjänar på en dag.

"Jag höjer mitt erbjudande till 100 gulden per person!

Alla kom fram till mig och började lyfta upp mig, som om jag var räddningen för deras lidande! Jag var lycklig, tills jag insåg: hur ska jag någonsin få 100 gulden per besättningsmedlem? En av legosoldaterna muttrade fortfarande. Han ville inte vara hemifrån så länge, men jag tänkte på saken och det fanns bara en sak att säga: "Det finns öl ombord!"

Jag lämnade min besättning väntande vid fartyget och sprang hem för att hämta pengar från mina föräldrars kassaskåp, men var är nyckeln? Jag tänkte febrilt och sedan kom jag ihåg. Mamma förvarade alltid nyckeln i pappas lilla skrivbord. Jag letade efter nyckeln och öppnade kassaskåpet. Jag tog snabbt fram ... guldmynt till besättningen och ... mynt till de ton öl som jag hade lovat.

Efter att ha tagit pengarna sprang jag till fartyget, som jag lånat utan tillstånd - jag hade ju en god anledning - och hälsade på min besättning. Men när jag överlämnade deras pengar sprang de iväg! Varför då? Jag blev ännu mer panikslagen och tänkte. Ska jag leta efter en ny besättning nu eller ska jag gå på egen hand?

Efter att ha gått runt ett tag fick jag syn på ett obemannat litet skepp. Jag hade redan spenderat tillräckligt med pengar, så jag drog slutsatsen att jag lånade skeppet tillfälligt och utan ceremoni. Kaptenen skulle inte ha något emot det.

Clara

Det var nästan kväll redan. Sekunderna gick fruktansvärt långsamt. Hur länge skulle jag behöva stanna här? Plötsligt kom en pojke gående mot mig, pojken med den krokiga näsan som hade tagit mig tidigare. Han höll i en tallrik med en smutsig gegg på. Han ställde tallriken framför mig. Pojken lutade sig mot väggen och tittade på mig. Jag tittade på maten, det såg ut som om den innehöll rutten fisk. Maten stank fruktansvärt, jag var tvungen att hindra mig själv från att kvälas. Förväntade sig den här dumma ungen att jag skulle äta den här äckliga maten? "Vad vill du ha?" frågade jag. Pojken sa ingenting och tittade fortfarande på mig med samma dumma blick. "Förväntar du dig att jag ska äta den här smörjan? Han log och kom närmare, mitt hjärta började slå snabbare. "Olyckliga flicka, det här är allt du kommer att få. Ska jag ta det igen? Jag tittade på honom, på nära håll kunde jag se att han hade några ärr i ansiktet. Han såg ut som om han var i min ålder. Pojken hade djupt bruna ögon. Jag var tvungen att komma på något för att distrahera honom och få bort honom från mig. Jag fick en idé och blev äcklad om jag tänkte på det alls. Jag tog ett djupt andetag och sa: "Du är ganska söt för att vara en pojke med krokig näsa. Han tittade först förbluffat på mig och började sedan titta bort obekvämt. När han tittade bort fick jag en chans att försöka fly. Jag knuffade undan pojken och sprang mot dörren i hopp om att komma undan. Jag försökte öppna dörren, men den gick inte att öppna. Åh nej, det här är inte bra! Jag knuffade, sparkade och drog i dörren. Ingenting, dörren var låst. Pojken som jag hade knuffat omkull reste sig upp och tog tag i min arm. Han knuffade mig stenhårt bakåt så att jag föll till marken. "AJ, DET GÖR ONT, DUMMA UNGE! Han skrattade och tittade länge på mig. "Jag antar att du inte vill äta, men tro inte att jag tar med något att äta nästa gång. Mitt tålamod räcker inte hur långt som helst, så om du inte lyssnar får du lida. Pojken plockade upp tallriken och slängde den smutsiga skiten på golvet. Han gick därifrån med ett leende på läpparna. Jag var ensam igen, i det djupa mörkret i rummet. Jag började snyfta och tårarna rullade ner för mina kinder. Jag har blivit kidnappad och har ingen mat. Vad ska jag göra för att ta mig ur det här gänget?

Duco

"Det är inte så, det är inte så, det är inte så. Jag tvingade mig själv att fortsätta upprepa det i mitt huvud. "Det är inte så, det är inte så", tänkte jag i mitt huvud när jag öppnade dörren till matsalen. "Det är inte så, det är inte så", spökade det i mitt huvud. Samtidigt såg jag att min far reste sig upp och gick mot mig. Min far. Hjärnan bakom hela operationen. Chefen för Lords of Kuinre. Ingen var

smartare, starkare eller bättre än han. Åtminstone... trodde han det själv. "Det är inte så" Innan jag inser det, säger jag det högt. Jag såg rynkan i min fars panna. "Vad är det som inte är så? Allt gick förhoppningsvis bra, eller kan du inte ens ge mat till ett barn? Männen som satt vid bordet började skratta. Så det var så här han alltid gjorde, han kallade mig för en dum pojke och gjorde narr av mig. Innerst inne visste jag att han avskydde mig, jag var inte den son han ville ha. Inte tillräckligt stark, inte tillräckligt modig, inte tillräckligt bra. "Japp, jag mår bra. Jag suckade mjukt. Min far tog två stora steg och ställde sig framför mig. "Du betar dig konstigt, är det något som är fel?" frågade han med tveksam röst. "Inget", sa jag irriterat, "bara trött, antar jag. "Dumma unge", ropade min far från ingenstans genom matsalen. "Vilken vekling du är, du ska aldrig ge efter för dina fällor. Hans huvud blev rött. "Dra åt helvete till ditt rum, jag behöver inte se ditt ansikte igen ikväll!

...

Och det var så min dag slutade nio gånger av 10. Utan mat, inlåst på mitt rum. Inte bokstavligen, dörren är olåst, men förra gången jag försökte ta mig ut... Jag fick kalla kårar längs ryggraden. Mitt rum var inte så stort. Det fanns knappt plats för en smal säng, ett skåp och ett litet skrivbord. Så fort jag stängde dörren till mitt rum bakom mig såg jag att min säng inte var bäddad. Jag suckade, glad att min far inte såg det, då hade han haft ännu en anledning att skälla på mig. Jag plumsade ner på min obäddade säng och stirrade upp i taket. Men hela tiden malde bara en tanke genom mitt huvud som jag försökte övertyga mig själv om: "Det är inte så ... Jag tycker inte om henne ...

Johannes

Jag hade seglat på havet i flera timmar nu. Det var nästan omöjligt att själv styra en båt på Zuiderzee. Jag var genomblöt av vågorna som rullade över däck. Det knarrande träet lät som om fartyget kunde gå sönder när som helst. Snart skulle jag sjunka! Men... jag gjorde det för min syster Clara. Jag var tvungen att rädda henne, oavsett vad som hände. Så jag fortsatte att kämpa på för att få det lilla skeppet säkert i land.

Clara

Jag öppnade ögonen och såg mig omkring. Jag hade sovit fruktansvärt, det var isande kallt. Jag såg mig omkring och blev förvånad. Jag var inte alls i mitt eget rum! Jag var inlåst i ett kallt rum. Jag försökte öppna dörren. Det gick inte, dörren var låst. Plötsligt mindes jag allt som hade hänt. Jag hade förts till en herrgård som tillhörde herrarna av Kuinre. Där var jag nu... instängd och hungrig. Jag hade förolämpat kaptenens son, gråtit hela natten och knappt fått en blund i ögonen. Piraterna skulle vakna en efter en när solen gick upp. Kanske kunde jag övertala en av piraterna att ge mig mat? Jag slog den tanken ur huvudet. Alla pirater är hjärtlösa och skulle aldrig ge mig mat. De skulle skratta kallt åt mig och få mig att lida ännu mer om jag bad dem om mat.

...

Nu var klockan nästan tolv och min hunger var så stor att jag när som helst kunde svimma. Jag hade varit inlåst hela dagen, när skulle de ge mig mat? Några pirater kom med samma fråga om och om igen: "Vad vet du om den hemliga kartan? Varje gång fick de samma svar från mig: "Jag vet inte vad du pratar om. Jag vet ingenting om en hemlig karta. Till slut hade de slutat ställa frågor till mig och ingen kom längre för att träffa mig. Ingen hade gett mig mat den dagen. Varannan timme gick min lilla rått Henrik för att stjäla mat från piraterna. Henrik kunde inte ta mycket med sin lilla kropp, men det räckte i alla fall för att stilla vår hunger lite. Förhoppningsvis skulle någon komma och ge mig mat förr eller senare, Henrik och jag kunde inte klara oss länge så här.

Duco

Jag låg på min säng och stirrade upp i taket. Dagen hade varit fruktansvärd. Jag hade aldrig haft en så dålig dag i hela mitt liv. Jag hade förstört alla sysslor genom att tappa saker, stöta in i väggar

och förstöra sysslorna på andra sätt. Jag tänkte på flickan hela tiden. Hur kunde jag vara så dum att jag gillade en tjej som jag bara hade känt i en dag? Jag tror inte heller att hon gillar mig särskilt mycket på grund av det som hände häromdagen. Hon hade förmodligen inte fått någon mat och en iskall plats att sova på. Jag tog ett djupt andetag och nästan automatiskt tog mina ben mig till platsen där flickan låg. Jag hade tagit med mig en filt och lite mat till flickan. Jag hade nått fram till henne, hon stirrade ut genom fönstret på en himmel full av stjärnor. Hon såg så kärleksfull ut när hon tittade på stjärnorna. Jag kände genast skuldkänslor, för de planer min far hade för flickan var grymma. Jag gick försiktigt fram till henne, för jag ville inte skrämma henne. Flickan vände sig om och tittade på mig med ett livlöst uttryck. Mitt hjärta började slå snabbare och jag stammade som en galning. "Jag har med mig ett ombyte och lite mat till dig. Flickan tittade förbluffat på mig ett ögonblick, men log sedan. Hon började äta direkt när jag räckte henne tallriken och verkade nästan glömma bort att jag var där. Jag satte mig bredvid henne. Att sitta bredvid henne fick mig att känna mig trygg och varm. "Vad heter du?" frågade jag. Hon tvekade om hon skulle berätta vad hon hette. Till slut svarade hon: "Jag heter Clara, tack för att du kom och gav mig mat och en filt. Och vad heter du, piratpojken?" "Jag heter Duco" Hon vände till slut blicken från himlen och såg tacksamt på mig. Jag tittade ut genom fönstret mot himlen. Jag stelnade till när jag såg att det redan hade blivit mörkt. Min far hade sagt åt mig att vara hos honom innan det blev mörkt. Han ville prata med mig om hur det stod till med flickan. Jag reste mig blixtnabbt och gick därifrån. Clara var helt ensam igen och jag kände hennes blick på mig när jag gick därifrån. Det gjorde ont att lämna henne ensam. Varför kände jag mig alltid så varm inombords när jag var med henne? Jag kunde inte tycka om henne... Jag kunde bara inte.

...

"Var kom du ifrån nu igen? Min far väntade i dörröppningen till sitt rum. Pappa tyckte att jag hade varit borta alldeles för länge och innan jag visste ordet av fick jag ett slag i ansiktet.

Clara

Jag hörde hur det bankade på dörren. Duco kom in. Jag hade sovit mycket dåligt på en halmsäck. Han hade en skål med gorte-gröt och en tråkopp. Duco såg usel ut. Han hade en blåtira och ett stort rivsår på armen och haltade lite. Jag frågade vad som hade hänt. "Jag blev slagen av min far för att jag var med dig för länge. "Varför är det ens ett problem?" frågade jag. "Min far tycker inte att jag arbetar tillräckligt hårt, jag måste ju städa allt, men hur ska jag kunna göra det i en så stor herrgård där allt är dammigt och fullt av spindelväv? Jag blir illa behandlad här för allt jag gör. Jag har fått i uppgift att hålla rent här men ingen bryr sig, så jag har en plan: tänk om jag stjälar nyckeln en gång? Då springer vi ut ur herrgården och upp till träskmarken och så får vi se", säger Duco, "Men jag måste verkligen gå nu, annars får jag stryk igen.

Johannes

Jag gick av båten och började gå mot herrgården. Jag kunde inte förtöja båten vid herrgården eftersom jag då skulle bli sedd direkt. Efter cirka 2 timmars promenad, solen hade precis gått ner, var det inte långt, men eftersom träsket var mycket sumpigt tog det mycket lång tid. Jag var mycket trött och blöt, men jag såg den smutsiga muromgärdade herrgården. Herrgården hade en stor trappa i mitten och 2 stora fyrkantiga torn på sidorna, jag såg vakter runt hela huset. Jag försökte ducka bort, men en liten, tunn pojke såg mig precis. Jag försökte gå tillbaka så fort jag kunde, men träsket gjorde det inte lätt för mig. Pojken som såg mig berättade inte för sina kompisar - haha tönt. Jag sprang iväg men han var snabbare, jag kunde inte göra något annat än att kämpa, men han var större och starkare. Jag försökte dra en pinne från ett träd men jag var för sent ute, han gav mig ett fullt slag bakom örat. Jag försökte slå tillbaka men han duckade. Han finterade och gav mig en helt oväntad vinkel. Jag var rasande och gav honom ett fullt slag i magen, vilket gjorde honom rasande. Jag duckade för hans slag och hoppade upp och träffade honom på näsan. Blodet

sprutade ut ur näsan på honom. Jag sprang till närmsta träd och klättrade upp i det. Pojken försökte klättra efter mig, men jag var snabbare. Jag klättrade upp till toppen och satte mig på grenen, men han drog ner en gren från trädet och försökte slå ner mig. Jag tog tag i grenen och kastade den rakt i huvudet på honom och stampade sedan på hans hand. Han föll med en stor duns minst 3 meter ner. Han reste sig och sprang halvspringande raka vägen tillbaka till det stora huset. Jag satt rädd kvar i trädet och såg allt mindre i takt med att mörkret föll på. Förhoppningsvis kunde jag sova här i några timmar, för i morgon när det blev ljus skulle jag gå och rädda Clara.

Duco

Två gånger om dagen kom jag med mat till Clara. Varje gång fick jag fjärilar i magen när jag såg Clara sitta där. Jag klarade inte av ännu en dag med min far. Varje gång jag hade gått förbi Claras hus hade han straffat mig hårt. Jag hade aldrig haft det bra med min far, det var dags att jag flydde från hans onda planer. Jag var tvungen att komma på en plan för att fly och det snabbt. Jag kunde ta Clara med mig. Jag kunde rymma med henne. Hon skulle komma väl till pass och hjälpa mig att fly. Jag reste mig upp och Clara tittade upp från sin tallrik med mat som jag hade gett henne.

"Clara, vi ska rymma från den här hemska platsen tillsammans. Jag kommer inte att klara en dag till här och du ska följa med mig. Jag har tänkt på det den senaste tiden och nu är jag säker på det. Jag måste ta mig härifrån och eftersom du är så smart måste du hjälpa mig att fly. Clara hade tittat på mig med häpnad hela tiden. Jag var rädd att hon skulle tycka att det var en absurd idé. Jag hittade på absurda saker, saker som aldrig skulle hända. Jag tittade bort från Clara, det var en dum idé. Jag stammade att hon skulle glömma det och var på väg att gå därifrån. Hon ropade efter mig: "Om du planerar att rymma är jag med. Har du redan en idé om hur vi kan fly?

...

John

Nästa dag gjorde jag upp en plan medan jag fortsatte att gå mot herrgården. Steg 1: Jag distraherar rånarna. 2: Jag attackerar bakifrån.

...

Efter att ha gått en lång stund såg jag något stort. För ett ögonblick trodde jag att det var gråa träd, men nej. Herrgården var enorm. Jag hade missbedömt det. Den var helt otrolig. Jag var tvungen att komma på en ny och bättre plan. Steg 1: Jag väntar tills det blir mörkt. Steg 2: Jag tar ut rånarna bakifrån, så att vakterna inte längre är så många och då kan jag ta mig in. Steg 3: Hitta Clara och sedan tillbaka med ett skepp. Hur får jag tag på ett annat skepp? Jag letar efter ett litet fiskefartyg medan jag är på väg mot Clara. Efter att jag framgångsrikt genomfört planen är jag dagens hjälte!

Jag var tvungen att vänta tills det blev mörkt. För att fördriva tiden spelade jag ett roligt spel: den som hittar den färgen först vinner! Jag spelar själv, så jag ställde frågor till mig själv. "Var är färgen rosa? Och jag letade och letade och sov. Det var mitt i natten när jag vaknade. Den sömlösa natten hade trots allt en effekt. På kvällen gjorde jag mig i ordning och såg att det fanns vakter, men de sov också. "Heh, jag är bättre än dem. Så jag behövde inte ta ut folk. Jag höll ändå vakt ett tag: "Vem vet, Clara kanske kommer ut någon gång? Sedan klättrade jag upp i ett annat träd, jag kanske var trött trots allt. Jag var inte lat, men jag behövde ändå få lite mer energi för att besegra fiender!

Clara

"Clara, jag har nyckeln", sa Duco. "Kom, vi måste gå nu, men du måste klä ut dig, annars kommer alla att känna igen dig. Ta på dig den här. Han gav mig ett par tygbyxor, en mössa och en kapp. Jag tog på mig dem och vi smög ut från herrgården. Huset är enormt, här vänster där höger

trappor upp, trappor ner, det var verkligen en labyrint. Jag var rädd att han hade fångat mig i en fälla, vid varje hörn var jag rädd att jag skulle bli dödad. Till slut såg jag den stora ekdörren till utsidan, vi gick lite till men tyvärr var vi redan sedda. "SPRING!" ropade Duco. Jag sprang, men män kom springande från alla håll, en del viftade med knivar eller svärd. Ibland kom en man med svärd farligt nära, men som tur var gick det bra.

Efter en lång löpning hoppade vi ner i en grop. Det var lera i den, men det var det enda sättet att inte bli fångad. Jag blev snart helt kall. En gång blev det väldigt spänt, när en av piraterna sprang bara några meter från gropen.

Efter vad som kändes som timmar kände vi att de var borta. Vi travade vidare igen, men nej! De var inte borta. Vi hörde dem skrika igen. Jag hörde ett skrik från Duco, han snubblade.

"Spring vidare, Clara!" ropade han. "Rädda dig själv! Det var svårt, men jag var tvungen. Jag sprang vidare.

Ett ögonblick senare sprang han bredvid mig igen, lycklig! Under tiden hade förföljarna gett upp. Vi sprang vidare, men då dök plötsligt någon ner från ett träd och hoppade upp på Duco. Jag blev rädd och slog till mannen så hårt jag kunde. Men sedan hörde jag att det var Johannes röst.

Johannes? Vad gör han här?

"Johannes! "Är det du? Strunt samma, vi får prata senare. "SPRING!

Duco

Efter en lång sömnlös natt vid Zuiderzees stränder bestämde jag mig för att väcka resten. Igår kväll hade vi tre haft en lång diskussion. Johannes hade sett en obemannad kogge längre upp. Vi skulle stjäla den båten tidigt på morgonen och försöka segla tillbaka till Harderwijk med den. Det var en stor båt för oss tre att styra, men vi skulle ta chansen. Johannes hade först uppträtt stelt och reserverat, men efter att jag berättat om mina upplevelser med herrarna av Kuinre lät Johannes mig följa med i hans båt. Jag gick fram till Clara, böjde mig ner och viskade i hennes öra: "Hej, vakna. Hon svarade inte. Jag viskade igen och skakade henne lugnt fram och tillbaka. "Heehee, vakna. VAKNA! Clara vaknade till och tittade på mig med ett sömnigt ansikte. Johannes vaknade också av mitt rop. Han ställde sig upp med ett ryck. "Varför skriker du så där? Tänk om de hör oss?" "De kommer inte att höra oss, de är för långt borta", svarar jag. "Kom fort, vi måste ta oss till båten! Vi sprang till båten. Väl framme vid båten klättrade vi snabbt upp i båten. Johannes kom sist upp på båten och kastade loss repen. Han kröp upp bakom rodret och började segla. Båten gungade. Lata vågor slog mot båtens sida. En vindpust av lugn kom över oss när vinden kändes mjukare och mjukare. Tystnaden och lugnet blev öronbedövande när vi befann oss i ett hav av tomhet och blått. Tyst flöt vi fram över det blå havet. Johannes stod vid rodret, Clara och jag var på däck. Sida vid sida tittade vi på den blå, lätt molniga himlen ovanför våra huvuden.

~~~

Efter en stunds segling blev havet mer oroligt. Vågorna blev högre och vinden tilltog. Jag vaknade av det, men Clara märkte ingenting. Hon behövde lugn och ro, så jag lät henne sova. Jag gick mot Johannes. Han verkade ha svårt att styra båten. Hur han än försökte vann han inte kampen mot vattnet. Johannes gjorde en plötslig rörelse med rodret, vilket nästan fick båten att tippa över. Johannes föll till marken. Det gjorde jag också, stenhårt mot trägolvet. En smärtsam känsla sköt genom min arm. Jag reste mig genast upp igen för att se till Clara. För att se till att hon inte hade ont. För att vara med henne, nu när havet blev så vilt. För att trösta henne när hon behövde det. Egentligen bara för att vara där. För att få lugn och ro, med Clara.

Clara

Jag vaknade av att en arm svepte sig runt mig. Det skrämde mig lite. Sömnigt tittade jag mig omkring. Där låg Duco. Med sin arm runt mig. Jag trodde aldrig att det här skulle hända, men kanske hoppades jag att det skulle göra det. Duco låtsades sova. Min rörliga kropp fick honom att

inse att jag var vaken. Han öppnade ögonen igen. Jag såg inget annat än rädsla i hans vackra ögon. Det skrämde mig. Våldigt rädd. "Vad är det?" frågade jag. "Håll dig bara lugn, Clara", svarade Duco. "Vad är det, Duco?" frågade jag igen, mycket mer nervös nu. Tusentals frågor sköt genom mitt huvud, alla helt underblåsta av rädsla. Var det något med Johannes? Var det något med Duco? Och varför gungar den där ruttna båten så där? "Det finns ett stort problem, Clara. "Vad då?" Min röst lät frustrerad, mer frustrerad än jag ville att den skulle vara. "Havet är väldigt vilt. Båten gungar och Johannes vinner inte kampen mot vattnet. Vi måste ge oss av, Clara", var Ducos svar. "Så du lägger dig bara tyst bredvid mig?" 'Jag tänkte att du kanske behövde tröst' 'Det klarar jag alldeles utmärkt själv, Duco!' "Clara, vi måste hjälpa Johannes, NU! Duco såg förskräckt ut, värre än tidigare. Han pekade bakom mig. Med ett ryck vände jag mig om. Vatten sipprade in i vår farkost från alla håll genom små hål eller sprickor i träet. Jag skrek av rädsla. Helt omtöcknad sprang jag mot Johannes. Jag drog Duco med mig, så att vi nästan välte båda två. Vid det här laget nådde vattnet mig nästan upp till anklarna. Jag försökte ta mig upp, men jag satt fast. Jag hade sjunkit genom en plank. "DUCO!" ropade jag. Han vände sig om. Hans ansikte bleknade av rädsla. Han sprang mot mig och kämpade mot vattnet.

Duco

Vattnet kom högre och högre. Jag ropade till Clara: "Vi har en livbåt till!!! Vattnet nådde nu upp till våra knän, som tur var var Johannes med oss nu. "Där är livbåten", ropade Johannes. Jag släpade nu med mig Clara som kämpade för att hålla sig på benen på grund av den starka vinden. Fartyget började nu verkligen brytas ner i bitar. Vi var nästan framme vid roddbåten när Clara plötsligt ropade "AUW" högt. En vass träbit hade skurit sig längs Claras ben... Det blödde. "Hjälp..." stönade hon. Jag försökte hjälpa henne, men plötsligt svimmade hon. "John!!!" ropade jag. "Jag ska försöka få henne vid medvetande, sedan kan du försöka få loss båten. Jag lyfte upp Clara så att hon inte skulle drunkna. Hon låg som en brud i mina armar. Vattnet hade nu stigit över våra midjor och ännu större bitar började slitas loss från båten. Johannes hade som tur var fått loss båten och skällde ut den lilla båten: "varför har de bundit den jäkla saken så hårt? Han tittade också på Clara, som fortfarande var medvetslös och låg tryggt i mina armar. "Vi sätter henne i den lilla båten så här, förhoppningsvis klarar hon sig", sa Johannes till mig. Johannes lyckades knuffa ut den lilla båten i vattnet med paddlar och allt och hjälpte henne försiktigt upp i båten. Bakom mig började båten nu också kollapsa, Johannes drog mig in i den lilla båten precis tillräckligt snabbt, precis innan saker och ting blev värre och jag hamnade i vattnet.

Clara

Jag återfick medvetandet i den lilla båten med Duco och Johannes, deras ansikten fixerade vid mig. "Clara!!!", ropade de båda samtidigt. Jag kände fortfarande hur allt snurrade och de hjälpte mig upp. Jag började känna den skarpa smärtan från mitt sår igen. När jag tittade på det hade de redan bandagerat såret med Johns skjorta. "Hur mår du?" frågade Duco mig. "Dåligt. "Kall. En bit bortblåst presenning låg i båten, så Johannes sa: "Vi kanske ska använda den som en stor filt tills vi blir varma igen. "Bra idé!", sa Duco tillbaka. Johannes tog tag i seglet och lade det över dem alla tre. Vågorna och vinden var fortfarande ganska vilda, men som tur var hade båten inte gått sönder än.

Johannes

Clara hade somnat på Ducos axel, inte särskilt förvånande trött efter smärtan från sitt bensår och alla faror hon hade gått igenom de senaste dagarna... Duco tittade åt vilket håll vi skulle gå. "Vi måste gå mot sydost", sa Duco till mig. Han visade det, det fanns en spricka i hans kompass på grund av incidenten med den andra båten. "Lyckligtvis fungerar min kompass fortfarande", sa Duco. "Lyckligtvis ja", svarade jag. Jag följde Ducos instruktioner och började ro.

Duco

Clara vaknade lugnt, så vacker hon är när hon sover. "Jag tar över", sa jag till Johannes. Johannes höll med. Johannes och jag bytte plats. En minut senare kom Clara och satte sig bredvid mig. "Mår du lite bättre, Clara?" "Ja, jag mår lite bättre, men såret i benet gör fortfarande ont. "Det kommer att bli bra, jag ska titta på såret igen när vi kommer hem till dig och Johannes", lovade jag Clara. Clara satte sig sedan närmare och närmare mig tills våra ben rörde vid varandra. Johannes hade somnat. Plötsligt lade Clara sin hand på ovansidan av mitt ben. "Clara?" sa jag nervöst, "Tack Duco, för allt du gjort för mig och Johannes. "Allt för dig..." råkade jag säga högt. "Duco..." sa Clara. Hon såg mig rakt in i ögonen. Jag klarade inte av att säga något mer. Jag sjönk in i hennes ögon. Hon gjorde mig lugn, men samtidigt otroligt nervös. Jag ville ha henne. Bara Clara.

Clara

Vi såg varandra i ögonen och sedan rörde han vid min kind och gnuggade den försiktigt. Han drog mig närmare sig. "Duco..." sa jag igen, men den här gången nervöst. Han lutade sig närmare mig. Våra ansikten rörde nästan vid varandra. Sedan sa Duco, viskande girigt: "Jag älskar dig, Clara och bara dig. Och han kysste mig försiktigt men passionerat. För ett ögonblick var allt tyst. Min mage var full av fjärilar och min uppmärksamhet riktades bara mot honom. Han var den rätte för mig. Duco hade mitt hjärta.

Johannes

Jag vaknade. Fortfarande trött, men tuppluren hade hjälpt mig.

Duco och Clara satt fortfarande bredvid varandra. Något hade hänt, men jag hade ingen aning om exakt vad.

"Titta, jag kan redan se Harderwijk-tornet!!!" ropade Clara plötsligt lyckligt. Mot himlen stack det höga, knubbiga tornet på Vår Fru-kyrkan upp. Far var alltid mycket stolt över att vi hade det högsta kyrktornet i hela Gelderland. "Och där ser jag den höga och den låga Bryggeporten sticka upp också! Clara och jag satte oss lättade längst fram i båten för att få en ännu bättre utsikt över den hägrande staden. "Clara, jag är så glad att snart vara hemma igen!" "Ja, jag också!" sa Clara och lutade sig mot min axel för att avlasta sitt värkande ben.

Jag stod en stund och tänkte på vad som hade hänt den senaste veckan, på kidnappningen, på Ducos far, på hur hårt arbetet på båten hade varit och på att Duco egentligen inte var någon dålig människa. Dessutom om...'AUW'

"Förlåt att jag stör ditt dagdrömmande, men vi måste verkligen förtöja båten vid bryggan om en minut. "Det skulle vara trevligt om du hjälpte till en stund", sa Duco. "Du hade inte behövt slå mig på foten", snäste jag tillbaka.

Duco

När jag såg bryggorna som stack ut från de två portarna en bra bit ut i vattnet insåg jag att jag aldrig hade varit här själv. Jag såg figurer stå på stranden. De var människor, upptagna med att göra vanliga mänskliga saker. Jag hade aldrig insett hur vackra vissa platser kunde vara. Jag hade aldrig lagt så stor vikt vid de vackra detaljerna, det var först när jag träffade Clara som jag började se världen för vad den hade att erbjuda av vackra saker. Hur vattnet böljar, hur solen skiner och hur molnen rör sig i vinden.

Vi kom allt närmare kajen och jag insåg att Johannes stirrade rakt fram. Jag släppte rodret och gick fram till Johannes. Jag gav honom ett slag på foten för att han skulle komma tillbaka till verkligheten. Jag blev inte tackad för det.

Johannes

Vi kom allt närmare bryggan framför Bryggeporten. Plötsligt ropade Clara: "Titta, där är mamma!!!"

Hennes entusiasm smittade av sig på Duco och mig. "Ja, det är mamma!", sa jag glatt till Clara. Mamma var nu lätt att se. Jag såg hur hon vinkade och grät av glädje. Clara ropade på mamma igen för att se om hon kunde höra henne. Vi förtöjde vår lilla båt vid bryggan. Clara klättrade av båten först och stapplade mot mamma så fort hon kunde, med tårarna rullande nerför kinderna. Mamma väntade på oss, medan tårarna rullade nerför hennes kinder också. Först gick jag lugnt över bryggan, men när jag kom närmare mamma, som väntade under grinden, kunde jag inte låta bli att springa mot henne, precis som Clara gjorde. När jag kom fram till mamma lade hon också en arm om mig. Efter en fast kram släppte vi taget om varandra. Jag skakade på benen och tänkte på vad som hade hänt för att jag skulle hamna här. Duco stod och tittade på avstånd och tvivlade på om han kunde vara med på den här återföreningen. Det var välförtjänt. Han var ju trots allt fienden. Men det var ändå patetiskt. Han stod bara där och var ensam. Nu när vi hade släppt taget om varandra kom Duco långsamt fram till oss. Clara kramade om honom. Vi gick alla tillbaka hem genom staden. Under tiden pratade vi, fulla av adrenalin efter den här hemresan. Vi berättade allt som hade hänt. För varje berättelse vidgades mammas ögon av förvåning. "När jag hör det här blir jag bara ännu gladare över att ni kom tillbaka oskadda", sa hon. Det var jag också. Jag ville komma hem så snart som möjligt och lämna allt det här bakom mig.

Duco

Dörren öppnades långsamt. Clara och Johannes mamma släppte in oss. Alla blev förskräckta. Min pappa!

Min far drog Clara och Johannes mor mot sig och höll en vass kniv mot hennes hals. Han drog henne med sig, knuffade upp henne på en stol och band fast hennes händer vid stolsgallret.

Sedan tog han en tygbit och knöt den runt hennes mun.

"Åh Duco i alla fall..." sa han till mig. Sedan sa han: "Det faktum att du inte inser allt jag har gjort för dig och hur jag har hjälpt dig. "Min son, hur kan du inte se min kärlek till dig? "Hur i hela friden kan du bestämma dig för att ansluta dig till dessa efterblivna människor? Jag kunde inte få ur mig orden och ingen sa något. "Du vet vad jag vill Duco, och jag ska se till att jag får det. "Nej", var mitt svar.

"Vad är det du säger?" "Nej", upprepade jag, högre nu.

"Du kommer inte att döda någon, far, och du kommer inte heller att få det byte du vill ha. "Att tro att du är överlägsen kommer att ta slut i dag.

Min far släppte taget om Claras mor och gick mot mig. Han höll sin kniv skarpt längs min hals. Då sa Clara plötsligt tyst och samtidigt genomträngande: "Duco, snälla offra dig inte.

Johannes

Duco stod där mot väggen med sin far rakt framför ansiktet. Jag visste att jag var tvungen att göra något, men vad? Efter att Clara hade sagt något till Duco viskade jag till henne: "Ducos pappa tittar bara på Duo nu, du kan lossa mamma från stolen. Duco släpades nu in i det andra rummet, hans far skrek åt honom, och sedan hörde vi en torr smäll av en platt hand mot ett ansikte. Vi hörde Duco stöna. Jag sprang ut för att leta efter pappa.

Duco

Jag hade aldrig sett min far så arg. Han hade precis slagit mig och skrek nu i mitt ansikte. Jag sa ingenting. Inte för att jag var rädd, utan mer för att jag inte visste längre. Han borde ha varit min far, inte en barbar. Han borde ha tagit hand om mig och älskat mig, gett mig en riktig barndom. En tid då jag mådde bra och där allt var normalt. Det liv jag så gärna ville ha förstörde han.

Min far och jag tittade på varandra nu, han hade slutat skrika. Det här är min chans tänkte jag. Jag slog min far hårt i ansiktet. Sedan knuffade jag ner honom på marken och tog tag i kniven han hade i handen. Jag tittade på honom en gång till och sa: "Förlåt, pappa." Sedan högg jag kniven rakt i hjärtat på honom.

Clara

Jag hade redan släppt loss min mamma. Plötsligt var allt tyst. Jag tittade runt hörnet i rummet där Duco och hans far låg, men nu låg Ducos far på golvet. Död. Duco satt på golvet och grät för första gången på riktigt den här gången. Jag och mamma gick över till Duco för att trösta honom. Jag satte mig bredvid Duco och höll honom i mina armar. Mamma stannade hos oss en stund. Sedan gick hon iväg för att hämta en drink till Duco. "Det är okej, Duco", säger jag till Duco efter en stund. Mamma kom tillbaka och räckte över glaset. Duco satte sig upp och drack vattnet. Han tittade på sin pappa som fortfarande låg kvar på golvet. Jag reste mig upp och tittade på min mor och sedan på Duco och sa: "Mor och jag ska ta bort kroppen, far och Johannes kommer nog snart."

Johannes

Jag hade hittat pappa. Jag föll i hans armar. "Johannes, min son! Han tog mig i sina armar. "Är du och Clara okej?" frågade han efter stunden med mig i famnen. "Jag ska förklara allt för dig, vi måste återvända hem så snart som möjligt. På vägen hem förklarade jag allt om den situation som jag, Clara och Duco hade hamnat i. När vi kom hem stod dörren öppen. Jag och pappa gick in. Duco satt på en stol. Jag presenterade pappa för Duco. Sedan frågade jag Duco var Clara och mamma var. "Ute en stund", sa Duco. "Och din far?" frågade jag sedan. "Död", sa Duco lågmält. Jag satte mig bredvid Duco, förhoppningsvis skulle det hjälpa lite, tänkte jag. Far kom till oss. Plötsligt hörde vi ett bråkande. "Wankeltje!" sa jag glatt. "Wankeltje?" frågade Duco förvånat. 'Vårt lilla lamm', svarade jag. Wankeltje kom springande in. I stället för att gå mot mig kom han rakt mot Duco. Han rörde sitt huvud mot Ducos ben. "Vilket sött djur!" sa Duco glatt. Han strök honom över huvudet och ryggen. Wankeltje stannade kvar hos Duco. Jag kunde se att Wankeltje verkligen uppmuntrade Duco, så jag vågade inte störa ögonblicket. Tio minuter gick, jag hörde fotsteg. Det var Clara och mamma. De kom för att sitta med oss. Vi diskuterade med varandra om de svåra dagar vi hade gått igenom. Wankeltje satt fortfarande med Duco, det hjälpte honom att lättare kunna prata om händelserna. Det hade varit svårt för oss alla och vi behövde alla vila. Duco sa plötsligt till Clara: "Vi borde faktiskt ta en titt på ditt bensår och förbinda det ordentligt. Mamma föreslog att hon skulle göra det. Hon reste sig och tog med Clara in i det andra rummet för att titta på bensåret. Duco vände nu sin uppmärksamhet mot mig och pappa och sa sedan: "Jag måste fråga er något mer..."

Duco

Efter det privata samtalet utan Clara gick jag in i rummet där Claras mamma nu var redo att lägga om bandaget på Claras ben. "Har du tid en stund?" frågade jag Clara. Clara gick ut med mig. "Är du okej?" frågade Clara mig. "Ja...", sa jag. 'Ska vi gå runt lite?', frågade jag sedan. Clara gick med på det, och vid ett tillfälle stod vi två på Vischmarkt. Vi gick ytterligare en kort bit mot vattnet. Vi stannade och jag frågade Clara om jag fick fråga henne något. "Självklart, alltid Duco", svarade hon. Jag vände mig mot henne och tog hennes båda händer i mina. "Kära Clara, du är den vackraste kvinna jag någonsin har träffat. "Du är rar, hjälpsam och du har ett superstort hjärta. "Det är inte förvånande när jag säger att jag blev otroligt förälskad i dig under den tiden. Clara var nu i tårar. Jag såg djupt in i Claras ögon. "Vill du gifta dig med mig?" "Ja! Sa Clara lite för högt. "Men vad tycker min familj om det?" frågade Clara lite lugnare och mer bekymrad efter entusiasmen. "Jag har redan fått tillåtelse, så det behöver du inte oroa dig för", lugnade jag Clara. Vi promenerade hem tillsammans hand i hand. När vi kom in satte vi oss alla ner för att fortsätta prata om allt som hade hänt de senaste dagarna och för att meddela nyheterna om Clara och mig. **Kidnappning i Harderwijk**

Clara

"Se upp var du går, din jävel!" hörde jag min bror ropa på avstånd. Med en djup suck sprang jag mot den höga rösten. "Vad har Johannes gjort nu? När jag sprang upp på bryggan framför Low Bridge Gate såg jag Johannes gräla med en man som såg ut som en björn.

"Det var du som sprang in i mig, din stygging!" sa den muskulöse mannen till min 'själsäkre' bror. "Åh, jag tänkte att jag kunde hjälpa dig med den där tunga fisktunnan, den är nog alldeles för tung för dig", sa Johannes hånfullt. Utan att tveka plockade han upp trätunnan. Jag såg hur hans huvud blev alldeles rött och hur svettdroppar bildades på hans panna. I hans ögon såg jag hur glansen av hans självförtroende försvann. Han tappade tunnan, inte bara på stengolvet, utan på sjömannens tå! Han tittade ursinnigt på den som om han skulle kunna slita den i stycken. I min fantasi såg jag till och med ånga komma ut ur hans öron. "Min lilla tå!!! Den store mannen hoppade upp och ner och höll om sin fot. Av ilska sparkade han till och med på samma tunna.

Jag såg hur han haltade fram till min bror med en rasande blick: "Vet du vad jag mer kan lyfta! Han lyfte upp Johannes och kastade honom i Zuiderzees vatten. Jag såg hur sjömannen kom gående mot mig efter att ha kastat min bror i vattnet. Dystert morrade mannen åt mig: "Vad glör du på, slyna! Jag stod som förstenad på platsen, och när jag var säker på att han var borta såg jag min bror kämpa för att hålla sig ovanför vattenytan; jag var tvungen att rädda honom! Så jag stormade i hans riktning. Han tog tag i min utsträckta hand och jag hjälpte honom upp ur vattnet. När Johannes var tillbaka på bryggan, utan att titta på mig, stormade han iväg och muttrade. Jag såg ett mynt ligga på marken och bestämde mig för att plocka upp det. När jag tittade närmare på det såg jag en riddare till häst med ett svärd i händerna. Jag kastade en blick på sjömannen. Han grävde i sina fickor och såg sig oroligt omkring som om han letade efter något. Vi fick ögonkontakt. Jag gick bort flyktigt medan jag gömde myntet i min rockficka. Jag ökade takten för att komma ikapp Johannes.

Johannes

När jag och min syster Clara kom hem var middagen redan klar och upplagd på våra tallrikar. Jag kände lukten av den lätt brända potatisen redan innan jag kom in i huset. Mamma var inte den bästa kokerskan. Så fort vi satt oss vid bordet frågade mamma genast varför jag var så blöt.

"Jag räddade ett drunknat barn ur vattnet", sa jag. En liten vit lögn, det borde väl vara möjligt? Men Clara var förstås tvungen att förstöra mitt "hjalteögonblick" igen.

"Han kastades i vattnet", ropade hon.

Far och mor började skratta och jag kände hur mina kinder glödde.

"Nu äter vi", sa jag och mosade såsen genom potatisen.

"Var det någon annan som upplevde något äventyrligt?" frågade mamma. Det blev alldeles tyst.

Far tog några tuggor av potatisen innan han sa något. "Jag har hört att många handelsmän är besvärade av Kuinres herrar nuförtiden. Igår när jag var på Vischmarkt fick jag till och med höra att Cornelius värdefulla last av sill hade tagits av de där ragamuffinerna! Om detta kommer att påverka handeln har vi ett problem. Harderwijk kommer att gå miste om många viktiga produkter. Innan du vet ordet av kommer de att ha hela Harderwijks handel i sina händer!

"Gå då och slåss mot dem", svarade mamma. "Jag ska visa vägen!

Clara och jag började skratta. Det var verkligen en kommentar för mamma. Mamma var alltid sugen på äventyr och när det fanns något att göra gick mamma i spetsen.

Pappa, som var tystare, skakade på huvudet. "Det kan du inte göra. Det är för farligt.

"De kommer väl inte till Harderwijk, de där piraterna? Clara försökte låta tuff, men jag kunde höra att hon var spänd.

"Det är klart att de inte gör. Du behöver inte oroa dig. Du är trygg här, Clara", försäkrade pappa henne.

"Och om något händer så kommer jag och räddar dig!" tillade mamma.

...

Clara

Långsamt öppnade jag ögonen efter det höga skriket som kom från nedervåningen. Utifrån hörde jag kyrkklockan ringa tre gånger. Klockan var tre på morgonen. Varför grälade folk fortfarande vid den här tiden? Jag tittade in i holken bredvid min säng och såg att min rätta Henk också hade vaknat. Han såg förvirrad ut ur sina små pärlögon. Det såg bedårande ut. Henk var barnbarnsbarn till den rätta som min mamma hade haft. Han hade också varit med på deras stora äventyr. Den rättan hade också hetat Henk. Mamma hade aldrig varit särskilt kreativ med namn. Efter Henks avkommor Piet, Koos, Pieter och Willem hade hon döpt den här rättan till Henk igen. Ibland kunde jag uppskatta att bli kallad Clara och inte Johanna, men det berodde mest på att pappa inte ville ha Johannes och Johanna.

Henk gnisslade och strax efteråt hörde jag ett skrik från nedervåningen. Jag klev upp ur sängen. Jag ville undersöka det här närmare. Så tyst som möjligt försökte jag smyga nerför trappan, men som alltid glömde jag att det knarrar i det mittersta trappsteget. Jag stod stilla, stel av rädsla. Hörde far och mor mig? Rösterna tystnade för ett ögonblick. Jag höll hjärtat i halsgropen, men så snart skriken fortsatte tog jag ett lugnande andetag. Kusten var klar. Jag gick vidare och gömde mig bakom dörren. Jag hörde min mammas höga röst.

"Kees, du måste verkligen göra något åt det här nu! Ta itu med dem, de där rackarna!"

"Men det är ju farligt!" ropade pappa tillbaka. Han talade mjukare än mamma, men ändå högre än vanligt. Pappa var normalt mycket tillbakadragen, vad var det som pågick egentligen?

"Än sen då? Vad är viktigast, ditt folks säkerhet eller att du räddar dig själv?"

"Men jag är också viktig!"

"Du är inte den snälle lille borgmästarsonen från förr, eller hur? Det gör mig besviken, Kees."

"Okej, okej, okej. Jag ska göra något åt det. Det var tyst ett ögonblick. "Måste jag verkligen gå och slåss mot de där..."

Jävla skit! Jag kände en kittling i halsen. Jag gjorde mitt bästa för att stoppa det, men det gick inte. Jag hostade. Jag hörde inte mammas sista ord och mitt hjärta började bulta ännu hårdare. Hade de hört mig? Jag kunde inte lita på ödet två gånger och sprang tillbaka till övervåningen så fort jag kunde. Den här gången kom jag ihåg att undvika det mittersta trappsteget. Lyckligtvis, för jag tror att far och mor hade hört mig. Mammas fotsteg hördes i trappan, jag hörde hur trappstegen knarrade. Jag drog täcket över huvudet precis innan dörren öppnades.

"Sover du, Clara?"

Jag kunde inte svara på mammas ljuva röst och försökte andas så lugnt jag kunde.

"Sov gott, älskling. Jag älskar dig. Dörren stängdes. Jag hörde hur hon gick till Johannes rum och ställde samma fråga där.

Jag låg länge och vände och vred på mig den natten, med mycket att tänka på. Vem måste pappa bråka med? Varför bråkar de? Och farligt? Vad är det som är farligt?

Kyrkklockan halv fem var det sista jag hörde, innan jag på morgonen väcktes av Johannes, som högljutt kom in i mitt rum. Bröder...

Johannes

Nästa morgon gick jag med Clara till bakgården, som vi gjorde varje dag. Där stod en liten fålla med Wankeltje, vårt lilla lamm. Jag matade honom medan Clara gosade med honom. Jag gav honom lite gräs och nyplockade örter. Vi hittade Wankeltje intrasslad i rep för sex månader sedan. Han var skadad och kunde inte längre gå. Vi tog med honom hem och Clara och jag har tagit väl hand om honom sedan dess. Våra föräldrar var fortfarande lite motvilliga i början, men nu är de helt övertygade. Wankeltje har verkligen blivit en del av vår familj.

Jag tittar på Clara när hon leker med lammet. "I morgon är det ölfestival, eller hur syrran? Ser du

redan fram emot det?" frågar jag henne. "Var bara försiktig så att du inte dricker för mycket öl på festen Johannes, jag har hört att det har hänt en massa tråkiga saker där tidigare år!" svarade hon. Jag sa att hon inte behövde oroa sig, att jag är en vuxen kille som kan kontrollera sig själv. Hon brast ut i skratt.

Clara

När Johannes och jag var på väg till skolan kunde han inte sluta prata om ölfestivalen: Maria Lichtmis. Varje år den 2 januari i Harderwijk äter de äldre barnen på vår skola middag tillsammans och dricker en tunn öl. Johannes sa hela tiden: "Jag kan inte vänta på all den goda maten och drycken.

När vi kom fram till skolan väntade hela vår klass redan på oss. Vi skulle promenera tillsammans till Brouwerssteeg. "Så där ja, vi gick nästan utan er", sa vår lärare. Johannes och jag anslöt oss snabbt till gruppen. Ju närmare Brouwerssteeg vi kom, desto bättre blev stämningen. Alla såg fram emot det. Det fanns rader av bord fulla med pannkakor, soppa och kött. Musiken var lågmäld och lamporna lyste starkt. Jag kunde inte tro mina ögon. Johannes sprang genast mot öltunnorna. Jag sprang efter honom och skakade på huvudet. Han var genast längst fram i kön. Triumferande vände han sig mot mig med en full ölmugg i handen. "Nej tack, sir, jag dricker inte öl", sa jag när en man bjöd mig på ett glas. Jag hade fått nog av all mat som fanns.

Allt eftersom dagen gick kände jag inte igen Johannes igen. Han började bli grinig och aggressiv. "Clara, snälla försök! Var inte så tråkig!!!" sa han till mig och höll upp sitt glas framför mitt ansikte. "Du har redan druckit alldeles för mycket, Johannes. Och jag vill inte, är det så svårt att förstå? Du tänker bara på dig själv", svarade jag. Det gillade han inte särskilt mycket. Han tittade dimmigt på mig i några sekunder till och stapplade sedan besegrad därifrån.

Jag var lite förvirrad, men bestämde mig för att göra det bästa av situationen. Men när jag tog en tugga av min pannkaka hörde jag plötsligt ett skrik. Jag kände igen Johns röst. Jag reste mig upp och tittade mig omkring. Då såg jag Johannes gräla med vår husse! Johannes ropade en massa saker, varav jag inte förstod det mesta. Vad som sedan hände chockade mig. Johannes gav mästaren en örfil! Hur kunde han göra så? Jag sprang fram till honom och tog tag i hans arm. "Vad är det du håller på med? Varför kan du aldrig uppföra dig normalt?" sa jag argt till honom. Johannes brast ut i tårar. "Det var inte meningen, det var verkligen inte meningen", sa han mellan tårarna. Till husbonden bad jag om ursäkt: "Jag ber så mycket om ursäkt, min bror drack för mycket öl. Jag är säker på att han inte menade det så. Sedan tog jag med Johannes hem, men det var inte så lätt. Han vacklade och var nära att ramla omkull ett par gånger.

Johannes

Med en örfil slängde mästaren brevet på bordet framför mig. "Var glad att jag inte tog med mig olycksfågeln till kyndelsmässan, för då hade jag kastat den i din missformade mugg för länge sedan! Och en bula skulle bara försköna ditt ansikte! Skuldmedvetet tittade jag ner på mina fötter, rädd för att se lärarens blick. Varför i hela friden hade jag gjort det? Om folk fick reda på att jag hade slagit min egen lärare skulle det vara en katastrof för mina föräldrars rykte. Ännu bättre, min största rädsla var mina föräldrars reaktion. Vad skulle de tycka om det här? Skulle de vräka mig från huset? Alltför många frågor snurrade runt i mitt huvud, världen omkring mig var tyst även om jag tänkte intensivt.

"ÄR DU UPPMÄRKSAM, SNORUNGE! Jag försöker förklara något för dig här, men du dagdrömmer! Vi har inte tid att tänka på din sanna kärlek nu, särskilt inte när jag ser på dig här

med en blåtira! Med ett ryck väcktes jag ur mina tankar av min skrikande lärare. "Förlåt, mästare! Vi kan väl ha en tejudning senare och prata om min verkliga drömkvinna?" skrattade jag. Men tyvärr kunde inte läraren skratta åt det och han började titta på mig ännu argare än tidigare. Hans huvud blev knallrött. "Bäst att du ser upp, unge man, annars kommer du att få en hög med straffarbete av mig den närmaste tiden! Jag kommer att hålla dina föräldrar informerade om det ofog du vågar ställa till med här och ett samtal kommer definitivt att äga rum. Våga inte göra detta straffarbete, annars kommer du fortfarande att ha att göra med någon som du aldrig skulle vilja ha känt. Ut med dig nu! Snabbt tog jag brevet, som låg på mästarens träskrivbord. Snabbt gick jag ut ur skolan.

I samma ögonblick som jag tog ett steg på Heerweg kände jag en kall bris mot mina varma kinder; som om vintern varnade min skuldmedvetna figur att våren inte skulle vara länge om jag fortsatte att bete mig så här. Det gick rysningar genom hela kroppen, jag ville bort från kylan. Mina steg blev ännu snabbare än tidigare. Där gick jag, på väg hem, där värmen från den öppna spisen kändes som en famn av familjen. Men fanns den där värmen där?

"Var mer som din syster", ropades det sedan till mig. Men jag hette ju inte Clara, eller hur? Jag var Johannes, eller hur? Jag visste själv att jag inte alltid var den smartaste med mina handlingar, det fick jag jobba på, men ibland blev mina tankar svarta och luddiga. Jag tänkte inte, så jag följde bara tankarnas väg som förde mig hit; en väg full av ånger och smärta. Motiven för mina handlingar var ganska oklara, inte bara för andra, utan också för mig själv. Ånger, det var något jag ofta kände men inte kunde uttrycka för mina föräldrar. Att prata om det var inte något de gjorde, för det var alltid Clara hit, Clara dit, aldrig John. Så min plan var att visa att jag var värd det och att jag fortfarande kunde göra gott för andra. Den tiden var bara att komma.

...

Medan jag huttrade av köld lade jag straffarbetet framför mig på golvet i det varma huset. Hur skulle mamma och pappa reagera när de såg brevet? Ju närmare vardagsrummet jag kom, desto svårare blev det att berätta vad som hade hänt. Plötsligt stoppades mitt snabbt bultande hjärta av mammas skrik från rummet bredvid mig. "JOHANNES, JAG HÖR ATT DU ÄR HÄR, KOM HIT NU, DU SOM ÄR SÅ KISSNÖDIG, FÖR DU HAR EN DEL ATT FÖRKLARA, UNGE MAN! Åh nej, visste de redan om det? Hur kunde mästaren ha fört det vidare så snabbt? Nej, det var helt uteslutet. Eller var det grannskapet, hade de lagt märke till mina handlingar och vidarebefordrat det direkt? Motvilligt gick jag till vardagsrummet, rädd för vilka konsekvenser mina handlingar skulle få. När jag tittade upp såg jag inte bara en frustrerad mamma stå framför mig, utan också Clara. Clara. Hade hon berättat allt för mig? Jag borde ha haft rätt att visa mitt perspektiv också, men nej, Clara har alltid rätt, eller hur? "Jag hörde från Clara allt du har gjort fel, unge man. Det här kan inte fortsätta så här, jag är helt färdig med allt det här buset. Jag har inte uppfostrat dig så här, eller hur? Vad gjorde jag för fel som uppfostrade en så rar son till en slagskämpe? Vad skulle far tycka om det här? Vad kommer staden att tycka? John, tänk bara! Var som du så...' Ilskan steg inom mig, mest för att jag hade en föraning om att hon skulle skrika samma sak åt mig igen. "MAMMA, JAG ÄR INTE CLARA, VET DU FORTFARANDE INTE DET VID DET HÄR LAGET? Jag vet att jag inte alltid tänker som hon och att jag inte är lika perfekt som din dotter, mamma. Men kan du lyssna på mig för en gångs skull? Jag har inte ens kunnat förklara hur hela situationen uppstod och vad som rörde sig i mitt huvud just då. Det här är saker som Clara inte kan förklara. Är det så svårt att lyssna på din så kallade dumma son för en gångs skull? Du vet, inget av det spelar någon roll eftersom du ändå inte kommer att höra vad jag säger. Som förälder, var en hjälte för ditt barn, den hjälte du var när du förde fred till Harderwijk med brevet, eller är det för mycket begärt? Tårarna började rinna i mina ögon. "Mamma, jag vill bara att du ska lyssna och veta att jag heter John. Jag är också bara en människa. Salta droppar rullade försiktigt nerför mina varma kinder. Jag stod inte

ut längre. Utan att tänka sprang jag upp till min säng. Där gömde jag mig under lakanen. Inte ens min säng kunde ta bort den kyla jag kände i det ögonblicket, snön fortsatte att samlas i mitt huvud tills jag inte längre kunde se ljusen.

Clara

Lukten av fisk fyllde mina näsborrar. Mums! Lyckligtvis hade mamma redan dukat klart så jag behövde inte hjälpa till. Jag gick raka vägen till bordet. Johannes satt redan där. Han hade alltså äntligen lämnat sitt rum. Hans ögon var röda. Far och mor var fortfarande upprörda. Jag fokuserade på fisken - så att jag inte skulle svälja ett korn till, som förra gången - medan de argumenterade med sina ögon med outtalade ord. Det gjorde mig obekväm och jag såg till Johannes för att få stöd, men han förstod ingenting. Han tittade fortfarande på sin tallrik utan att säga ett ord. Även om han hade förstått hur illa jag mådde hade han kanske inte hjälpt mig. Då hade jag inte ens varit arg. Jag borde inte ha tjallat på honom. Jag hoppas att han förlåter mig snart... Medan jag satt och tänkte på vårt eget gräl, övergick fars och mors tysta gräl till ett som man kunde höra.

"Kees, det där skeppet... Du måste verkligen göra nåt. Mamma lät arg.

"Vi vet ju inte ens om det verkligen är skadligt!

"Det är därför du måste undersöka det!

Vilket skepp? Och vad kan vara skadligt?

Plötsligt tystnade mamma. Sedan tittade hon elakt på far. Om hon hade varit en katt skulle hon ha slagit ut sina klor och rivit honom. "Om du inte startar en utredning i morgon, åker jag själv upp till det där fartyget.

Medgav far. "Okej, då gör jag det i morgon. Jag startar den i morgon.

Mor såg lättad ut, vilket gjorde mig glad, men jag var ändå nervös. Vad i helvete var det som pågick? Borde jag vara orolig?

Vi åt vidare. När all mat var uppäten dukade Johannes och jag av bordet, medan far och mor gick ut med sina glas gin.

Johannes

Bonk, bonk, bonk "Huaagh. Jag vaknade av att det smällde. *Bonk, bonk, bonk* Jag sprang ner för trappan med pyjamas och allt.

Bonk, bonk, bonk

"Ja, ja..." Jag öppnade dörren och såg bara en åsna med ett brev på ryggen. På brevet stod det: *Till familjen Schippers*. I mitt stilla sinne tänkte jag: "Varför så mystiskt? Mina föräldrar var inte hemma. "Jag kanske borde visa det för Clara. Jag gick upp för trappan och ner för hallen mot Claras rum. Jag öppnade dörren och såg en tom säng. "Hon kanske är ute och går. Jag gick ner igen för att hämta mat, men fick syn på Claras kappa på klädhängaren. "Hon går aldrig ut utan sin kappa, för då blir hon 'förkyld'. Jag gick med raska steg. "Vad står det i brevet? "Var är Clara?"

"Varför står det en åsna och urinerar framför mitt hus?

Jag hade bestämt mig... Jag öppnade brevet!

I brevet stod det:

"Kära familjen Schippers,

Vi har kidnappat er dotter.

Om ni vill ha tillbaka er dotter måste ni ge oss kartan över koggens gömställe med kryddor.

Hälsningar,

Herrarna av Kuinre

Min första reaktion var förvirring. Clara kidnappad? Min syster? Clara var så tuff, hon skulle inte bara låta sig bli kidnappad. Kanske hade hon blivit misshandlad? Andningen blev plötsligt mycket svår. Det fanns ingen tid att förlora. Jag var tvungen att gå nu!

Clara

I fjärran hörde jag fågelsång. Långsamt öppnade jag ögonen. Starka ljusstrålar fick mitt huvud att börja dunka. Trägolvet jag låg på gungade mig försiktigt fram och tillbaka. Jag försökte sätta mig upp men stannade halvvägs på grund av en våg av illamående som föll över mig. Efter några sekunder satte jag mig upp och försökte ta in omgivningen. När jag tittade till vänster såg jag ett par långa ben. "Ta det lugnt, vi har ju all tid i världen", lät det sarkastiskt ovanför mig. Så fort min kropp tillät mig reste jag mig upp. Framför mig stod en lång pojke med bruna lockar. När jag tittade på honom var det första jag lade märke till hans krokiga näsa. Den måste ha varit bruten, men den hade inte läkt särskilt snyggt. Det hela tog pojken bara lite för lång tid och innan jag visste ordet av låg jag på knä med en brännande känsla på kinden. Han gav mig en örfil. Inuti blev jag arg, HUR vågade han! Snabbt ställde jag mig upp igen, redo att ge honom en örfil tillbaka. Men precis innan min hand rörde vid hans kind såg jag hans förvåntansfulla blick mot en stor man som stod bredvid oss. Mannen nickade gillande mot pojken innan han gick förbi oss, över en landgång som ledde honom av båten. Jag rynkade pannan något, konstigt, gick genom mitt sinne.

Efter cirka 10 minuters promenad från båten kom vi fram till en stor herrgård. Gruppen av män som jag hade gått bakom gick in i byggnaden 1 efter 1. Förvånad såg jag mig omkring. Jag hade ingen aning om vad jag skulle göra. Pojken bakom mig, han med den krokiga näsan, knuffade mig i ryggen samtidigt som han suckade. "Att skynda på är inte riktigt din starka sida, eller hur? Snabbt gick jag in i huset bakom männen, vilken tönt, tänkte jag med rullande ögon. Precis innan jag gick över tröskeln föll mina ögon på logotypen på dörren. Jag stannade tvärt och tittade på logotypen med stora ögon. Jag hade sett den förut... När läraren pratade om Kuinres herrar i skolan hade han visat exakt samma logotyp. Jag kände hur pojken knuffade in mig i huset medan han rynkade på näsan. Jag snubblade över tröskeln och försökte sortera mina tankar. The Lords of Kuinre... Jag är i en bra röra....

Johannes

Jag visste att jag inte hade någon tid att förlora, men vart skulle jag gå? Jag bestämde mig för att gå till bryggan i Zuiderzee. Kanske kunde jag hitta en båt där för att leta efter Clara med den båten. Men... jag kunde inte köra en båt själv, jag behövde en besättning. Då skulle jag leta efter legosoldater. Jag gick genom en liten, smal gränd mot den stökiga baren som jag aldrig fick gå till. Jag gick in full av stolthet och ropade: "Vem vill följa med på en oförglömlig resa med mig, den store John!

Någon svarade: "Till vilket pris?

Jag fick panik, varför skulle jag betala för en lojal besättning?

Jag sa: "2 gulden per person!

Alla skrattade åt mig. "Jag borde höja mitt bud, för det är bara hälften av vad en arbetare normalt tjänar på en dag.

"Jag höjer mitt erbjudande till 100 gulden per person!

Alla kom fram till mig och började lyfta upp mig, som om jag var räddningen för deras lidande! Jag var lycklig, tills jag insåg: hur ska jag någonsin få 100 gulden per besättningsmedlem?

En av legosoldaterna muttrade fortfarande. Han ville inte vara hemifrån så länge, men jag tänkte på saken och det fanns bara en sak att säga: "Det finns öl ombord!

Jag lämnade min besättning väntande vid fartyget och sprang hem för att hämta pengar från mina föräldrars kassaskåp, men var är nyckeln? Jag tänkte febrilt och sedan kom jag ihåg. Mamma förvarade alltid nyckeln i pappas lilla skrivbord. Jag letade efter nyckeln och öppnade kassaskåpet. Jag tog snabbt fram ... guldmynt till besättningen och ... mynt till de ton öl som jag hade lovat.

Efter att ha tagit pengarna sprang jag till fartyget, som jag lånat utan tillstånd - jag hade ju en god anledning - och hälsade på min besättning. Men när jag överlämnade deras pengar sprang de iväg! Varför då? Jag blev ännu mer panikslagen och tänkte. Ska jag leta efter en ny besättning nu eller ska jag gå på egen hand?

Efter att ha gått runt ett tag fick jag syn på ett obemannat litet skepp. Jag hade redan spenderat tillräckligt med pengar, så jag drog slutsatsen att jag lånade skeppet tillfälligt och utan ceremoni. Kaptenen skulle inte ha något emot det.

Clara

Det var nästan kväll redan. Sekunderna gick fruktansvärt långsamt. Hur länge skulle jag behöva stanna här? Plötsligt kom en pojke gående mot mig, pojken med den krokiga näsan som hade tagit mig tidigare. Han höll i en tallrik med en smutsig gegg på. Han ställde tallriken framför mig. Pojken lutade sig mot väggen och tittade på mig. Jag tittade på maten, det såg ut som om den innehöll rutten fisk. Maten stank fruktansvärt, jag var tvungen att hindra mig själv från att kvälas. Förväntade sig den här dumma ungen att jag skulle äta den här äckliga maten? "Vad vill du ha?" frågade jag. Pojken sa ingenting och tittade fortfarande på mig med samma dumma blick. "Förväntar du dig att jag ska äta den här smörjan? Han log och kom närmare, mitt hjärta började slå snabbare. "Olyckliga flicka, det här är allt du kommer att få. Ska jag ta det igen? Jag tittade på honom, på nära håll kunde jag se att han hade några ärr i ansiktet. Han såg ut som om han var i min ålder. Pojken hade djupt bruna ögon. Jag var tvungen att komma på något för att distrahera honom och få bort honom från mig. Jag fick en idé och blev äcklad om jag tänkte på det alls. Jag tog ett djupt andetag och sa: "Du är ganska söt för att vara en pojke med krokig näsa. Han tittade först förbluffat på mig och började sedan titta bort obekvämt. När han tittade bort fick jag en chans att försöka fly. Jag knuffade undan pojken och sprang mot dörren i hopp om att komma undan. Jag försökte öppna dörren, men den gick inte att öppna. Åh nej, det här är inte bra! Jag knuffade, sparkade och drog i dörren. Ingenting, dörren var låst. Pojken som jag hade knuffat omkull reste sig upp och tog tag i min arm. Han knuffade mig stenhårt bakåt så att jag föll till marken. "AJ, DET GÖR ONT, DUMMA UNGE! Han skrattade och tittade länge på mig. "Jag antar att du inte vill äta, men tro inte att jag tar med något att äta nästa gång. Mitt tålamod räcker inte hur långt som helst, så om du inte lyssnar får du lida. Pojken plockade upp tallriken och slängde den smutsiga skiten på golvet. Han gick därifrån med ett leende på läpparna. Jag var ensam igen, i det djupa mörkret i rummet. Jag började snyfta och tårarna rullade ner för mina kinder. Jag har blivit kidnappad och har ingen mat. Vad ska jag göra för att ta mig ur det här gänget?

Duco

"Det är inte så, det är inte så, det är inte så. Jag tvingade mig själv att fortsätta upprepa det i mitt huvud. "Det är inte så, det är inte så", tänkte jag i mitt huvud när jag öppnade dörren till matsalen. "Det är inte så, det är inte så", spökade det i mitt huvud. Samtidigt såg jag att min far reste sig upp och gick mot mig. Min far. Hjärnan bakom hela operationen. Chefen för Lords of Kuinre. Ingen var smartare, starkare eller bättre än han. Åtminstone... trodde han det själv. "Det är inte så" Innan jag inser det, säger jag det högt. Jag såg rynkan i min fars panna. "Vad är det som inte är så? Allt gick förhoppningsvis bra, eller kan du inte ens ge mat till ett barn? Männen som satt vid bordet började skratta. Så det var så här han alltid gjorde, han kallade mig för en dum pojke och gjorde narr av

mig. Innerst inne visste jag att han avskydde mig, jag var inte den son han ville ha. Inte tillräckligt stark, inte tillräckligt modig, inte tillräckligt bra. "Japp, jag mår bra. Jag suckade mjukt. Min far tog två stora steg och ställde sig framför mig. "Du betar dig konstigt, är det något som är fel?" frågade han med tveksam röst. "Inget", sa jag irriterat, "bara trött, antar jag. "Dumma unge", ropade min far från ingenstans genom matsalen. "Vilken vekling du är, du ska aldrig ge efter för dina fällor. Hans huvud blev rött. "Dra åt helvete till ditt rum, jag behöver inte se ditt ansikte igen ikväll!

...

Och det var så min dag slutade nio gånger av 10. Utan mat, inlåst på mitt rum. Inte bokstavligen, dörren är olåst, men förra gången jag försökte ta mig ut... Jag fick kalla kårar längs ryggraden. Mitt rum var inte så stort. Det fanns knappt plats för en smal säng, ett skåp och ett litet skrivbord. Så fort jag stängde dörren till mitt rum bakom mig såg jag att min säng inte var bäddad. Jag suckade, glad att min far inte såg det, då hade han haft ännu en anledning att skälla på mig. Jag plumsade ner på min obäddade säng och stirrade upp i taket. Men hela tiden malde bara en tanke genom mitt huvud som jag försökte övertyga mig själv om: "Det är inte så ... Jag tycker inte om henne ...

Johannes

Jag hade seglat på havet i flera timmar nu. Det var nästan omöjligt att själv styra en båt på Zuiderzee. Jag var genomblöt av vågorna som rullade över däck. Det knarrande träet lät som om fartyget kunde gå sönder när som helst. Snart skulle jag sjunka! Men... jag gjorde det för min syster Clara. Jag var tvungen att rädda henne, oavsett vad som hände. Så jag fortsatte att kämpa på för att få det lilla skeppet säkert i land.

Clara

Jag öppnade ögonen och såg mig omkring. Jag hade sovit fruktansvärt, det var isande kallt. Jag såg mig omkring och blev förvånad. Jag var inte alls i mitt eget rum! Jag var inlåst i ett kallt rum. Jag försökte öppna dörren. Det gick inte, dörren var låst. Plötsligt mindes jag allt som hade hänt. Jag hade förts till en herrgård som tillhörde herrarna av Kuinre. Där var jag nu... instängd och hungrig. Jag hade förolämpat kaptenens son, gråtit hela natten och knappt fått en blund i ögonen. Piraterna skulle vakna en efter en när solen gick upp. Kanske kunde jag övertala en av piraterna att ge mig mat? Jag slog den tanken ur huvudet. Alla pirater är hjärtlösa och skulle aldrig ge mig mat. De skulle skratta kallt åt mig och få mig att lida ännu mer om jag bad dem om mat.

...

Nu var klockan nästan tolv och min hunger var så stor att jag när som helst kunde svimma. Jag hade varit inlåst hela dagen, när skulle de ge mig mat? Några pirater kom med samma fråga om och om igen: "Vad vet du om den hemliga kartan? Varje gång fick de samma svar från mig: "Jag vet inte vad du pratar om. Jag vet ingenting om en hemlig karta. Till slut hade de slutat ställa frågor till mig och ingen kom längre för att träffa mig. Ingen hade gett mig mat den dagen. Varannan timme gick min lilla råttas Henk för att stjäla mat från piraterna. Henk kunde inte ta mycket med sin lilla kropp, men det räckte i alla fall för att stilla vår hunger lite. Förhoppningsvis skulle någon komma och ge mig mat förr eller senare, Henk och jag kunde inte klara oss länge så här.

Duco

Jag låg på min säng och stirrade upp i taket. Dagen hade varit fruktansvärd. Jag hade aldrig haft en så dålig dag i hela mitt liv. Jag hade förstört alla sysslor genom att tappa saker, stöta in i väggar och förstöra sysslorna på andra sätt. Jag tänkte på flickan hela tiden. Hur kunde jag vara så dum att jag gillade en tjej som jag bara hade känt i en dag? Jag tror inte heller att hon gillar mig särskilt mycket på grund av det som hände häromdagen. Hon hade förmodligen inte fått någon mat och en iskall plats att sova på. Jag tog ett djupt andetag och nästan automatiskt tog mina ben mig till

platsen där flickan låg. Jag hade tagit med mig en filt och lite mat till flickan. Jag hade nått fram till henne, hon stirrade ut genom fönstret på en himmel full av stjärnor. Hon såg så kärleksfull ut när hon tittade på stjärnorna. Jag kände genast skuldkänslor, för de planer min far hade för flickan var grymma. Jag gick försiktigt fram till henne, för jag ville inte skrämma henne. Flickan vände sig om och tittade på mig med ett livlöst uttryck. Mitt hjärta började slå snabbare och jag stammade som en galning. "Jag har med mig ett ombyte och lite mat till dig. Flickan tittade förbluffat på mig ett ögonblick, men log sedan. Hon började äta direkt när jag räckte henne tallriken och verkade nästan glömma bort att jag var där. Jag satte mig bredvid henne. Att sitta bredvid henne fick mig att känna mig trygg och varm. "Vad heter du?" frågade jag. Hon tvekade om hon skulle berätta vad hon hette. Till slut svarade hon: "Jag heter Clara, tack för att du kom och gav mig mat och en filt. Och vad heter du, piratpojken?" "Jag heter Duco" Hon vände till slut blicken från himlen och såg tacksamt på mig. Jag tittade ut genom fönstret mot himlen. Jag stelnade till när jag såg att det redan hade blivit mörkt. Min far hade sagt åt mig att vara hos honom innan det blev mörkt. Han ville prata med mig om hur det stod till med flickan. Jag reste mig blixtnabbt och gick därifrån. Clara var helt ensam igen och jag kände hennes blick på mig när jag gick därifrån. Det gjorde ont att lämna henne ensam. Varför kände jag mig alltid så varm inombords när jag var med henne? Jag kunde inte tycka om henne... Jag kunde bara inte.

...

"Var kom du ifrån nu igen? Min far väntade i dörröppningen till sitt rum. Pappa tyckte att jag hade varit borta alldeles för länge och innan jag visste ordet av fick jag ett slag i ansiktet.

Clara

Jag hörde hur det bankade på dörren. Duco kom in. Jag hade sovit mycket dåligt på en halmsäck. Han hade en skål med gorte-gröt och en tråkopp. Duco såg usel ut. Han hade en blåtira och ett stort rivsår på armen och haltade lite. Jag frågade vad som hade hänt. "Jag blev slagen av min far för att jag var med dig för länge. "Varför är det ens ett problem?" frågade jag. "Min far tycker inte att jag arbetar tillräckligt hårt, jag måste ju städa allt, men hur ska jag kunna göra det i en så stor herrgård där allt är dammigt och fullt av spindelväv? Jag blir illa behandlad här för allt jag gör. Jag har fått i uppgift att hålla rent här men ingen bryr sig, så jag har en plan: tänk om jag stjälar nyckeln en gång? Då springer vi ut ur herrgården och upp till träskmarken och så får vi se", säger Duco, "Men jag måste verkligen gå nu, annars får jag stryk igen.

Johannes

Jag gick av båten och började gå mot herrgården. Jag kunde inte förtöja båten vid herrgården eftersom jag då skulle bli sedd direkt. Efter cirka 2 timmars promenad, solen hade precis gått ner, var det inte långt, men eftersom träsket var mycket sumpigt tog det mycket lång tid. Jag var mycket trött och blöt, men jag såg den smutsiga muromgärdade herrgården. Herrgården hade en stor trappa i mitten och 2 stora fyrkantiga torn på sidorna, jag såg vakter runt hela huset. Jag försökte ducka bort, men en liten, tunn pojke såg mig precis. Jag försökte gå tillbaka så fort jag kunde, men träsket gjorde det inte lätt för mig. Pojken som såg mig berättade inte för sina kompisar - haha tönt. Jag sprang iväg men han var snabbare, jag kunde inte göra något annat än att kämpa, men han var större och starkare. Jag försökte dra en pinne från ett träd men jag var för sent ute, han gav mig ett fullt slag bakom örat. Jag försökte slå tillbaka men han duckade. Han finterade och gav mig en helt oväntad vinkel. Jag var rasande och gav honom ett fullt slag i magen, vilket gjorde honom rasande. Jag duckade för hans slag och hoppade upp och träffade honom på näsan. Blodet sprutade ut ur näsan på honom. Jag sprang till närmsta träd och klättrade upp i det. Pojken försökte klättra efter mig, men jag var snabbare. Jag klättrade upp till toppen och satte mig på grenen, men han drog ner en gren från trädet och försökte slå ner mig. Jag tog tag i grenen och kastade den rakt i huvudet på honom och stampade sedan på hans hand. Han föll med en stor

duns minst 3 meter ner. Han reste sig och sprang halvspringande raka vägen tillbaka till det stora huset. Jag satt rädd kvar i trädet och såg allt mindre i takt med att mörkret föll på. Förhoppningsvis kunde jag sova här i några timmar, för i morgon när det blev ljus skulle jag gå och rädda Clara.

Duco

Två gånger om dagen kom jag med mat till Clara. Varje gång fick jag fjärilar i magen när jag såg Clara sitta där. Jag klarade inte av ännu en dag med min far. Varje gång jag hade gått förbi Claras hus hade han straffat mig hårt. Jag hade aldrig haft det bra med min far, det var dags att jag flydde från hans onda planer. Jag var tvungen att komma på en plan för att fly och det snabbt. Jag kunde ta Clara med mig. Jag kunde rymma med henne. Hon skulle komma väl till pass och hjälpa mig att fly. Jag reste mig upp och Clara tittade upp från sin tallrik med mat som jag hade gett henne.

"Clara, vi ska rymma från den här hemska platsen tillsammans. Jag kommer inte att klara en dag till här och du ska följa med mig. Jag har tänkt på det den senaste tiden och nu är jag säker på det. Jag måste ta mig härifrån och eftersom du är så smart måste du hjälpa mig att fly. Clara hade tittat på mig med häpnad hela tiden. Jag var rädd att hon skulle tycka att det var en absurd idé. Jag hittade på absurda saker, saker som aldrig skulle hända. Jag tittade bort från Clara, det var en dum idé. Jag stammade att hon skulle glömma det och var på väg att gå därifrån. Hon ropade efter mig: "Om du planerar att rymma är jag med. Har du redan en idé om hur vi kan fly?"

...

John

Nästa dag gjorde jag upp en plan medan jag fortsatte att gå mot herrgården. Steg 1: Jag distraherar rånarna. 2: Jag attackerar bakifrån.

...

Efter att ha gått en lång stund såg jag något stort. För ett ögonblick trodde jag att det var gråa träd, men nej. Herrgården var enorm. Jag hade missbedömt det. Den var helt otrolig. Jag var tvungen att komma på en ny och bättre plan. Steg 1: Jag väntar tills det blir mörkt. Steg 2: Jag tar ut rånarna bakifrån, så att vakterna inte längre är så många och då kan jag ta mig in. Steg 3: Hitta Clara och sedan tillbaka med ett skepp. Hur får jag tag på ett annat skepp? Jag letar efter ett litet fiskefartyg medan jag är på väg mot Clara. Efter att jag framgångsrikt genomfört planen är jag dagens hjälte!

Jag var tvungen att vänta tills det blev mörkt. För att fördriva tiden spelade jag ett roligt spel: den som hittar den färgen först vinner! Jag spelar själv, så jag ställde frågor till mig själv. "Var är färgen rosa? Och jag letade och letade och sov. Det var mitt i natten när jag vaknade. Den sömnlösa natten hade trots allt en effekt. På kvällen gjorde jag mig i ordning och såg att det fanns vakter, men de sov också. "Hej, jag är bättre än dem. Så jag behövde inte ta ut folk. Jag höll ändå vakt ett tag: "Vem vet, Clara kanske kommer ut någon gång? Sedan klättrade jag upp i ett annat träd, jag kanske var trött trots allt. Jag var inte lat, men jag behövde ändå få lite mer energi för att besegra fiender!

Clara

"Clara, jag har nyckeln", sa Duco. "Kom, vi måste gå nu, men du måste klä ut dig, annars kommer alla att känna igen dig. Ta på dig den här. Han gav mig ett par tygbyxor, en mössa och en kapp. Jag tog på mig dem och vi smög ut från herrgården. Huset är enormt, här vänster där höger trappor upp, trappor ner, det var verkligen en labyrinth. Jag var rädd att han hade fångat mig i en fälla, vid varje hörn var jag rädd att jag skulle bli dödad. Till slut såg jag den stora ekdörren till utsidan, vi gick lite till men tyvärr var vi redan sedda. "SPRING!" ropade Duco. Jag sprang, men män kom springande från alla håll, en del viftade med knivar eller svärd. Ibland kom en man med

svärd farligt nära, men som tur var gick det bra.

Efter en lång löpning hoppade vi ner i en grop. Det var lera i den, men det var det enda sättet att inte bli fångad. Jag blev snart helt kall. En gång blev det väldigt spännigt, när en av piraterna sprang bara några meter från gropen.

Efter vad som kändes som timmar kände vi att de var borta. Vi travade vidare igen, men nej! De var inte borta. Vi hörde dem skrika igen. Jag hörde ett skrik från Duco, han snubblade.

"Spring vidare, Clara!" ropade han. "Rädda dig själv! Det var svårt, men jag var tvungen. Jag sprang vidare.

Ett ögonblick senare sprang han bredvid mig igen, lycklig! Under tiden hade förföljarna gett upp. Vi sprang vidare, men då dök plötsligt någon ner från ett träd och hoppade upp på Duco. Jag blev rädd och slog till mannen så hårt jag kunde. Men sedan hörde jag att det var Johannes röst.

Johannes? Vad gör han här?

"Johannes! "Är det du? Strunt samma, vi får prata senare. "SPRING!

Duco

Efter en lång sömnlös natt vid Zuiderzees stränder bestämde jag mig för att väcka resten. Igår kväll hade vi tre haft en lång diskussion. Johannes hade sett en obemannad kogge längre upp. Vi skulle stjäla den båten tidigt på morgonen och försöka segla tillbaka till Harderwijk med den. Det var en stor båt för oss tre att styra, men vi skulle ta chansen. Johannes hade först uppträtt stelt och reserverat, men efter att jag berättat om mina upplevelser med herrarna av Kuinre lät Johannes mig följa med i hans båt. Jag gick fram till Clara, böjde mig ner och viskade i hennes öra: "Hej, vakna. Hon svarade inte. Jag viskade igen och skakade henne lugnt fram och tillbaka. "Heehee, vakna. VAKNA! Clara vaknade till och tittade på mig med ett sömnigt ansikte. Johannes vaknade också av mitt rop. Han ställde sig upp med ett ryck. "Varför skriker du så där? Tänk om de hör oss?" "De kommer inte att höra oss, de är för långt borta", svarar jag. "Kom fort, vi måste ta oss till båten! Vi sprang till båten. Väl framme vid båten klättrade vi snabbt upp i båten. Johannes kom sist upp på båten och kastade loss repen. Han kröp upp bakom rodret och började segla. Båten gungade. Lata vågor slog mot båtens sida. En vindpust av lugn kom över oss när vinden kändes mjukare och mjukare. Tystnaden och lugnet blev öronbedövande när vi befann oss i ett hav av tomhet och blått. Tyst flöt vi fram över det blå havet. Johannes stod vid rodret, Clara och jag var på däck. Sida vid sida tittade vi på den blå, lätt molniga himlen ovanför våra huvuden.

~~~

Efter en stunds segling blev havet mer oroligt. Vågorna blev högre och vinden tilltog. Jag vaknade av det, men Clara märkte ingenting. Hon behövde lugn och ro, så jag lät henne sova. Jag gick mot Johannes. Han verkade ha svårt att styra båten. Hur han än försökte vann han inte kampen mot vattnet. Johannes gjorde en plötslig rörelse med rodret, vilket nästan fick båten att tippa över. Johannes föll till marken. Det gjorde jag också, stenhårt mot trägolvet. En smärtsam känsla sköt genom min arm. Jag reste mig genast upp igen för att se till Clara. För att se till att hon inte hade ont. För att vara med henne, nu när havet blev så vilt. För att trösta henne när hon behövde det. Egentligen bara för att vara där. För att få lugn och ro, med Clara.

Clara

Jag vaknade av att en arm svepte sig runt mig. Det skrämde mig lite. Sömnigt tittade jag mig omkring. Där låg Duco. Med sin arm runt mig. Jag trodde aldrig att det här skulle hända, men kanske hoppades jag att det skulle göra det. Duco låtsades sova. Min rörliga kropp fick honom att inse att jag var vaken. Han öppnade ögonen igen. Jag såg inget annat än rädsla i hans vackra ögon. Det skrämde mig. Väldigt rädd. "Vad är det?" frågade jag. "Håll dig bara lugn, Clara", svarade Duco. "Vad är det, Duco?" frågade jag igen, mycket mer nervös nu. Tusentals frågor sköt genom mitt huvud, alla helt underblåsta av rädsla. Var det något med Johannes? Var det något

med Duco? Och varför gungar den där ruttna båten så där? "Det finns ett stort problem, Clara. "Vad då?" Min röst lät frustrerad, mer frustrerad än jag ville att den skulle vara. "Havet är väldigt vilt. Båten gungar och Johannes vinner inte kampen mot vattnet. Vi måste ge oss av, Clara", var Ducos svar. "Så du lägger dig bara tyst bredvid mig?" 'Jag tänkte att du kanske behövde tröst' 'Det klarar jag alldeles utmärkt själv, Duco!' "Clara, vi måste hjälpa Johannes, NU! Duco såg förskräckt ut, värre än tidigare. Han pekade bakom mig. Med ett ryck vände jag mig om. Vatten sipprade in i vår farkost från alla håll genom små hål eller sprickor i träet. Jag skrek av rädsla. Helt omtöcknad sprang jag mot Johannes. Jag drog Duco med mig, så att vi nästan välte båda två. Vid det här laget nådde vattnet mig nästan upp till anklarna. Jag försökte ta mig upp, men jag satt fast. Jag hade sjunkit genom en plank. "DUCO!" ropade jag. Han vände sig om. Hans ansikte bleknade av rädsla. Han sprang mot mig och kämpade mot vattnet.

Duco

Vattnet kom högre och högre. Jag ropade till Clara: "Vi har en livbåt till!!! Vattnet nådde nu upp till våra knän, som tur var var Johannes med oss nu. "Där är livbåten", ropade Johannes. Jag släpade nu med mig Clara som kämpade för att hålla sig på benen på grund av den starka vinden. Fartyget började nu verkligen brytas ner i bitar. Vi var nästan framme vid roddbåten när Clara plötsligt ropade "AUW" högt. En vass träbit hade skurit sig längs Claras ben... Det blödde. "Hjälp..." stönade hon. Jag försökte hjälpa henne, men plötsligt svimmade hon. "John!!!" ropade jag. "Jag ska försöka få henne vid medvetande, sedan kan du försöka få loss båten. Jag lyfte upp Clara så att hon inte skulle drunkna. Hon låg som en brud i mina armar. Vattnet hade nu stigit över våra midjor och ännu större bitar började slitas loss från båten. Johannes hade som tur var fått loss båten och skällde ut den lilla båten: "varför har de bundit den jäkla saken så hårt? Han tittade också på Clara, som fortfarande var medvetslös och låg tryggt i mina armar. "Vi sätter henne i den lilla båten så här, förhoppningsvis klarar hon sig", sa Johannes till mig. Johannes lyckades knuffa ut den lilla båten i vattnet med paddlar och allt och hjälpte henne försiktigt upp i båten. Bakom mig började båten nu också kollapsa, Johannes drog mig in i den lilla båten precis tillräckligt snabbt, precis innan saker och ting blev värre och jag hamnade i vattnet.

Clara

Jag återfick medvetandet i den lilla båten med Duco och Johannes, deras ansikten fixerade vid mig. "Clara!!!", ropade de båda samtidigt. Jag kände fortfarande hur allt snurrade och de hjälpte mig upp. Jag började känna den skarpa smärtan från mitt sår igen. När jag tittade på det hade de redan bandagerat såret med Johns skjorta. "Hur mår du?" frågade Duco mig. "Dåligt. "Kall. En bit bortblåst presenning låg i båten, så Johannes sa: "Vi kanske ska använda den som en stor filt tills vi blir varma igen. "Bra idé!", sa Duco tillbaka. Johannes tog tag i seglet och lade det över dem alla tre. Vågorna och vinden var fortfarande ganska vilda, men som tur var hade båten inte gått sönder än.

Johannes

Clara hade somnat på Ducos axel, inte särskilt förvånande trött efter smärtan från sitt bensår och alla faror hon hade gått igenom de senaste dagarna... Duco tittade åt vilket håll vi skulle gå. "Vi måste gå mot sydost", sa Duco till mig. Han visade det, det fanns en spricka i hans kompass på grund av incidenten med den andra båten. "Lyckligtvis fungerar min kompass fortfarande", sa Duco. "Lyckligtvis ja", svarade jag. Jag följde Ducos instruktioner och började ro.

Duco

Clara vaknade lugnt, så vacker hon är när hon sover. "Jag tar över", sa jag till Johannes. Johannes höll med. Johannes och jag bytte plats. En minut senare kom Clara och satte sig bredvid mig. "Mår du lite bättre, Clara?" "Ja, jag mår lite bättre, men såret i benet gör fortfarande ont. "Det kommer att

bli bra, jag ska titta på såret igen när vi kommer hem till dig och Johannes", lovade jag Clara. Clara satte sig sedan närmare och närmare mig tills våra ben rörde vid varandra. Johannes hade somnat. Plötsligt lade Clara sin hand på ovansidan av mitt ben. "Clara?" sa jag nervöst, "Tack Duco, för allt du gjort för mig och Johannes. "Allt för dig..." råkade jag säga högt. "Duco..." sa Clara. Hon såg mig rakt in i ögonen. Jag klarade inte av att säga något mer. Jag sjönk in i hennes ögon. Hon gjorde mig lugn, men samtidigt otroligt nervös. Jag ville ha henne. Bara Clara.

Clara

Vi såg varandra i ögonen och sedan rörde han vid min kind och gnuggade den försiktigt. Han drog mig närmare sig. "Duco..." sa jag igen, men den här gången nervöst. Han lutade sig närmare mig. Våra ansikten rörde nästan vid varandra. Sedan sa Duco, viskande girigt: "Jag älskar dig, Clara och bara dig. Och han kysste mig försiktigt men passionerat. För ett ögonblick var allt tyst. Min mage var full av fjärilar och min uppmärksamhet riktades bara mot honom. Han var den rätte för mig. Duco hade mitt hjärta.

Johannes

Jag vaknade. Fortfarande trött, men tuppluren hade hjälpt mig.

Duco och Clara satt fortfarande bredvid varandra. Något hade hänt, men jag hade ingen aning om exakt vad.

"Titta, jag kan redan se Harderwijk-tornet!!!" ropade Clara plötsligt lyckligt. Mot himlen stack det höga, knubbiga tornet på Vår Fru-kyrkan upp. Far var alltid mycket stolt över att vi hade det högsta kyrktornet i hela Gelderland. "Och där ser jag den höga och den låga Bryggeporten sticka upp också! Clara och jag satte oss lättade längst fram i båten för att få en ännu bättre utsikt över den hägrande staden. "Clara, jag är så glad att snart vara hemma igen! "Ja, jag också!" sa Clara och lutade sig mot min axel för att avlasta sitt värkande ben.

Jag stod en stund och tänkte på vad som hade hänt den senaste veckan, på kidnappningen, på Ducos far, på hur hårt arbetet på båten hade varit och på att Duco egentligen inte var någon dålig människa. Dessutom om...'AUW'

"Förlåt att jag stör ditt dagdrömande, men vi måste verkligen förtöja båten vid bryggan om en minut. "Det skulle vara trevligt om du hjälpte till en stund", sa Duco. "Du hade inte behövt slå mig på foten", snäste jag tillbaka.

Duco

När jag såg bryggorna som stack ut från de två portarna en bra bit ut i vattnet insåg jag att jag aldrig hade varit här själv. Jag såg figurer stå på stranden. De var människor, upptagna med att göra vanliga mänskliga saker. Jag hade aldrig insett hur vackra vissa platser kunde vara. Jag hade aldrig lagt så stor vikt vid de vackra detaljerna, det var först när jag träffade Clara som jag började se världen för vad den hade att erbjuda av vackra saker. Hur vattnet böljar, hur solen skiner och hur molnen rör sig i vinden.

Vi kom allt närmare kajen och jag insåg att Johannes stirrade rakt fram. Jag släppte rodret och gick fram till Johannes. Jag gav honom ett slag på foten för att han skulle komma tillbaka till verkligheten. Jag blev inte tackad för det.

Johannes

Vi kom allt närmare bryggan framför Bryggeporten. Plötsligt ropade Clara: "Titta, där är mamma!!! Hennes entusiasm smittade av sig på Duco och mig. "Ja, det är mamma!", sa jag glatt till Clara. Mamma var nu lätt att se. Jag såg hur hon vinkade och grät av glädje. Clara ropade på mamma igen för att se om hon kunde höra henne. Vi förtöjde vår lilla båt vid bryggan. Clara klättrade av båten först och stapplade mot mamma så fort hon kunde, med tårarna rullande nerför kinderna.

Mamma väntade på oss, medan tårarna rullade nerför hennes kinder också. Först gick jag lugnt över bryggan, men när jag kom närmare mamma, som väntade under grinden, kunde jag inte låta bli att springa mot henne, precis som Clara gjorde. När jag kom fram till mamma lade hon också en arm om mig. Efter en fast kram släppte vi taget om varandra. Jag skakade på benen och tänkte på vad som hade hänt för att jag skulle hamna här. Duco stod och tittade på avstånd och tvivlade på om han kunde vara med på den här återföreningen. Det var välförtjänt. Han var ju trots allt fienden. Men det var ändå patetiskt. Han stod bara där och var ensam. Nu när vi hade släppt taget om varandra kom Duco långsamt fram till oss. Clara kramade om honom. Vi gick alla tillbaka hem genom staden. Under tiden pratade vi, fulla av adrenalin efter den här hemresan. Vi berättade allt som hade hänt. För varje berättelse vidgades mammas ögon av förvåning. "När jag hör det här blir jag bara ännu gladare över att ni kom tillbaka oskadda", sa hon. Det var jag också. Jag ville komma hem så snart som möjligt och lämna allt det här bakom mig.

Duco

Dörren öppnades långsamt. Clara och Johannes mamma släppte in oss. Alla blev förskräckta. Min pappa!

Min far drog Clara och Johannes mor mot sig och höll en vass kniv mot hennes hals. Han drog henne med sig, knuffade upp henne på en stol och band fast hennes händer vid stolsgallret. Sedan tog han en tygbit och knöt den runt hennes mun.

"Åh Duco i alla fall..." sa han till mig. Sedan sa han: "Det faktum att du inte inser allt jag har gjort för dig och hur jag har hjälpt dig. "Min son, hur kan du inte se min kärlek till dig? "Hur i hela friden kan du bestämma dig för att ansluta dig till dessa efterblivna människor? Jag kunde inte få ur mig orden och ingen sa något. "Du vet vad jag vill Duco, och jag ska se till att jag får det. "Nej", var mitt svar.

"Vad är det du säger?" 'Nej', upprepade jag, högre nu.

"Du kommer inte att döda någon, far, och du kommer inte heller att få det byte du vill ha. "Att tro att du är överlägsen kommer att ta slut i dag.

Min far släppte taget om Claras mor och gick mot mig. Han höll sin kniv skarpt längs min hals. Då sa Clara plötsligt tyst och samtidigt genomträngande: "Duco, snälla offra dig inte.

Johannes

Duco stod där mot väggen med sin far rakt framför ansiktet. Jag visste att jag var tvungen att göra något, men vad? Efter att Clara hade sagt något till Duco viskade jag till henne: "Ducos pappa tittar bara på Duo nu, du kan lossa mamma från stolen. Duco släpades nu in i det andra rummet, hans far skrek åt honom, och sedan hörde vi en torr smäll av en platt hand mot ett ansikte. Vi hörde Duco stöna. Jag sprang ut för att leta efter pappa.

Duco

Jag hade aldrig sett min far så arg. Han hade precis slagit mig och skrek nu i mitt ansikte. Jag sa ingenting. Inte för att jag var rädd, utan mer för att jag inte visste längre. Han borde ha varit min far, inte en barbar. Han borde ha tagit hand om mig och älskat mig, gett mig en riktig barndom. En tid då jag mådde bra och där allt var normalt. Det liv jag så gärna ville ha förstörde han.

Min far och jag tittade på varandra nu, han hade slutat skrika. Det här är min chans tänkte jag. Jag slog min far hårt i ansiktet. Sedan knuffade jag ner honom på marken och tog tag i kniven han hade i handen. Jag tittade på honom en gång till och sa: "Förlåt, pappa." Sedan högg jag kniven rakt i hjärtat på honom.

Clara

Jag hade redan släppt loss min mamma. Plötsligt var allt tyst. Jag tittade runt hörnet i rummet där Duco och hans far låg, men nu låg Ducos far på golvet. Död. Duco satt på golvet och grät för första

gången på riktigt den här gången. Jag och mamma gick över till Duco för att trösta honom. Jag satte mig bredvid Duco och höll honom i mina armar. Mamma stannade hos oss en stund. Sedan gick hon iväg för att hämta en drink till Duco. "Det är okej, Duco", säger jag till Duco efter en stund. Mamma kom tillbaka och räckte över glaset. Duco satte sig upp och drack vattnet. Han tittade på sin pappa som fortfarande låg kvar på golvet. Jag reste mig upp och tittade på min mor och sedan på Duco och sa: "Mor och jag ska ta bort kroppen, far och Johannes kommer nog snart."

Johannes

Jag hade hittat pappa. Jag föll i hans armar. "Johannes, min son! Han tog mig i sina armar. "Är du och Clara okej?" frågade han efter stunden med mig i famnen. "Jag ska förklara allt för dig, vi måste återvända hem så snart som möjligt. På vägen hem förklarade jag allt om den situation som jag, Clara och Duco hade hamnat i. När vi kom hem stod dörren öppen. Jag och pappa gick in. Duco satt på en stol. Jag presenterade pappa för Duco. Sedan frågade jag Duco var Clara och mamma var. "Ute en stund", sa Duco. "Och din far?" frågade jag sedan. "Död", sa Duco lågmält. Jag satte mig bredvid Duco, förhoppningsvis skulle det hjälpa lite, tänkte jag. Far kom till oss. Plötsligt hörde vi ett bråkande. "Wankeltje!" sa jag glatt. "Wankeltje?" frågade Duco förvånat. 'Vårt lilla lamm', svarade jag. Wankeltje kom springande in. I stället för att gå mot mig kom han rakt mot Duco. Han rörde sitt huvud mot Ducos ben. "Vilket sött djur!" sa Duco glatt. Han strök honom över huvudet och ryggen. Wankeltje stannade kvar hos Duco. Jag kunde se att Wankeltje verkligen uppmuntrade Duco, så jag vågade inte störa ögonblicket. Tio minuter gick, jag hörde fotsteg. Det var Clara och mamma. De kom för att sitta med oss. Vi diskuterade med varandra om de svåra dagar vi hade gått igenom. Wankeltje satt fortfarande med Duco, det hjälpte honom att lättare kunna prata om händelserna. Det hade varit svårt för oss alla och vi behövde alla vila. Duco sa plötsligt till Clara: "Vi borde faktiskt ta en titt på ditt bensår och förbinda det ordentligt. Mamma föreslog att hon skulle göra det. Hon reste sig och tog med Clara in i det andra rummet för att titta på bensåret. Duco vände nu sin uppmärksamhet mot mig och pappa och sa sedan: "Jag måste fråga er något mer..."

Duco

Efter det privata samtalet utan Clara gick jag in i rummet där Claras mamma nu var redo att lägga om bandaget på Claras ben. "Har du tid en stund?" frågade jag Clara. Clara gick ut med mig. "Är du okej?" frågade Clara mig. "Ja...", sa jag. 'Ska vi gå runt lite?', frågade jag sedan. Clara gick med på det, och vid ett tillfälle stod vi två på Vischmarkt. Vi gick ytterligare en kort bit mot vattnet. Vi stannade och jag frågade Clara om jag fick fråga henne något. "Självklart, alltid Duco", svarade hon. Jag vände mig mot henne och tog hennes båda händer i mina. "Kära Clara, du är den vackraste kvinna jag någonsin har träffat. "Du är rar, hjälpsam och du har ett superstort hjärta. "Det är inte förvånande när jag säger att jag blev otroligt förälskad i dig under den tiden. Clara var nu i tårar. Jag såg djupt in i Claras ögon. "Vill du gifta dig med mig?" "Ja! Sa Clara lite för högt. "Men vad tycker min familj om det?" frågade Clara lite lugnare och mer bekymrad efter entusiasmen. "Jag har redan fått tillåtelse, så det behöver du inte oroa dig för", lugnade jag Clara. Vi promenerade hem tillsammans hand i hand. När vi kom in i huset satte vi oss ner för att fortsätta prata om allt som hade hänt de senaste dagarna och för att berätta nyheten om Clara och mig.

Översatt med DeepL.com (Pro-version)